

1972 - 1996 - 1972 - 1996 - 1972 - 1996 - 1972 - 1996 - 1972 - 1996 - 1972 - 1996 - 1972 - 1996

HALÁSZ GYULA

JAZZ

KANIZSÁN

Jazz-hétvégétől az Alpok-Adriáig

Jazz-hétvégétől az Alpok-Adriáig

Szerzők:

Devecseri István, Gelencsér Gábor, Halász Gyula,
Kovács Tibor, Márkus József, Polai György,
Simon Géza Gábor, Zdenka Soltiova

Fotók:

Buzek Dénes †, Devecseri István, Erdei András,
Halász Gyula, Horváth László, Kamenár Géza,
Korpavári Atilla, Reichert Tibor, Török Gábor,
Szakony Atilla

Szerkesztette:

Halász Gyula

Borítóterv és tipográfia:

Ludvig Zoltán

A címlapon:

Jukka Perko

© Halász Gyula

ISBN 963650572 1

Nyomdai előkészítés:

Mátrix Marketing Műhely Kft., Nagykanizsa

Nyomdai munkák:

Bétaprint Nyomda, Budapest

Megjelent: 1000 példányban

Kedves Olvasó !

Néhány éve az ország egy távoli táján járva, ismerősöktől hallottam, hogy Nagykanizsáról három dolog jut azonnal az eszükbe: az olajbányászat, a bútorgyártás és a jazzfesztivál. Meggyőződésem szerint ez a könyv segít abban, hogy a jazz és Nagykanizsa neve még évtizedekig egyet jelentsen az emberek tudatában. A kanizsai jazzfesztiváloknak 1976-tól otthont adó Hevesi Sándor Művelődési Központ vezetőjeként jó szívvel és barátsággal ajánlom Önnek a Jazz Kanizsán című kötetet, amelynek tanulmányai, hazai és külföldi riportjai, visszaemlékezései a nagykanizsai nemzetközi jazzhétvégék szervezését, illetve (1991-től) az Alpok-Adria Nemzetközi Jazzfesztiválokat mutatják be. E fesztiválok Nagykanizsa város és Zala megye legrangosabb és legnépszerűbb nemzetközi kulturális rendezvényei voltak és reményeink szerint maradnak a jövőben is.

Halász Gyula szerkesztő - aki két évtizede a kanizsai jazz-élet alakítója, és szaklapokban megjelent publikációi révén is ismert - igényes munkát végzett. Nemcsak a fesztiválok történetét mutatja be, felvonultatva világhírű muzikusokat, de vállalkozik annak az értékes zenei műhelynek a bemutatására is, amely kiindulóalapja, később animátora volt ennek a kultúrtörténeti szempontból is jelentős fesztiválsorozatnak. A könyv ezért több és más, mint a fesztiváltörténetek általában.

Az olvasó megismerheti a kanizsai jazzmozgalom elindításának körülményeit, dr. Beke Árpád, Pék Pál, Ámon István és jazz-szerető társainak lelkes, hozzáértő munkáját, amely 1972-ben a jazzklub megalakulásához vezetett. Bemutatja, miként vált ez a szerveződés rövid idő alatt az ország egyik legjobb jazz-közösségévé. A helyi mozgalom fejlődésében nem kevésbé fontos esemény volt a Hot Brass Band és a Kanizsa Jazz Együttes megalakulása. A kötet írásai bemutatják a zenekarok működésének körülményeit, országos sikereit, rádiós szerepléseit, de a 80-as évekbeli megtorpanást is.

Ezek a baráti-szakmai közösségek, a kanizsai jazz szellemiség és a fesztiválok igényes koncertjei együtt jelentették azt a zenei műhelyt, amely városunkat a magyar jazz-élet egyik országos központjává tette. Figyelmet érdemel az is, hogy a zenészek közül többen (Süle László, Gadó Gábor) nemzetközileg ismert muzikusok lettek. A fesztiválok jelentőségét növelte, hogy a zenei rendezvényeket a társművészetek programjaival egészítették ki; gyakran rendeztek képzőművészeti és fotókiállításokat, irodalmi műsorokat. Az utóbbi öt évben az önkormányzat növekvő támogatást ad a rendezvényeknek, emellett vállalatok és vállalkozók is szponzorálják a kitűnő reklámlehetőséget is jelen-

tő programot. Köszönet illeti mindazok munkáját, akik e dokumentum és riportgyűjtemény elkészítésében közreműködtek és megjelentetését támogatták. A szerkesztő mellett, a tanulmányok, a riportok és visszaemlékezések szerzői, a jazz témájú fotók alkotói, a kiadást segítő Nagykanizsa Kultúrájáért Alapítvány közös munkája nyomán hiánypótló, igényes mű született.

Nagykanizsa, 1996. június

Papp Ferenc

To the Reader,

Near the Austrian, Slovenian and Croatian borders, not far from the edge of Lake Balaton, in the south-west of Hungary lies the city of Nagykanizsa, the second biggest town in Zala County.

A few years ago, in a remote part of Hungary I was told by some acquaintances of mine that Nagykanizsa is automatically associated with three things: oil-drilling, furniture industry and jazz festivals.

I am convinced that this book will be a contributory factor that the name of Nagykanizsa and jazz will continue to be connected in people's minds. As the director of Sándor Hevesi Community Centre, which has been the venue of Kanizsa Jazz Festivals since 1976, I cordially recommend you the book called *Jazz in Kanizsa*, which contains essays, Hungarian and foreign reports as well as memoirs that give the reader a good account of the preparations for the International Jazz Weekends in Nagykanizsa, as well as the Alps-Adriatic International Jazz Festivals held since 1991. These festivals have been and are

hoped to remain the most prestigious and popular international cultural events both in the city of Nagykanizsa and in Zala County.

Gyula Halász, the editor - who has (for two decades) been the organizer of jazz-life in Nagykanizsa and who has also made his name well-known by his publications in musical reviews - has done an excellent job. Not only does he write the history of the festivals and lists world-famous musicians, but he also undertakes to introduce the important musical workshop which was the basis and later the animator of this festival series of cultural significance. Therefore, this book is different from other festival histories.

The reader can get acquainted with the circumstances in which the jazz movement in Nagykanizsa was started, as well as the enthusiastic and expert job done by Dr. Árpád Beke, Pál Pék, István Ámon and their jazz-loving friends, whose efforts led to the foundation of the local jazz-club in 1972. The book shows how this organization became one of the best in the county in a short time. In the development of Nagykanizsa jazz-life the foundation of Hot Brass Band and Kanizsa Jazz Band was no less important. The writings in the book cover the circumstances of the bands' activities, their nation-wide successes, radio performances, as well as their stagnation in the 1980s.

These groups of musicians and jazz-loving friends, the jazz spirit in Nagykanizsa and the high-level concerts at the festivals together make up the musical environment which has made our town one of the most important centres of Hungarian jazz-life. It is worth mentioning that some of our musicians (László Süle, Gábor Gadó) have won international renown.

The significance of the festivals was enhanced by the fact that the musical events were completed by other arts, like exhibitions of paintings and photos or poetry readings.

In the last five years the local government has given increasing support to our jazz events: in addition, some companies and entrepreneurs also sponsor the festivals, which offer excellent opportunities for advertising. Thanks are due to all those who contributed to this collection of documents and reports and promoted its publication.

Owing to the contribution of the editor, the authors of the essays, reports and memoirs, the photographers of jazz-related topics and the support of the "Foundation for Culture in Nagykanizsa", a much-needed and high - level publication has come out.

June, 1996

Ferenc Papp

Lieber Leser !

Vor ein paar Jahren habe ich in einer fernen Gegend des Landes von Bekannten zu hören bekommen, daß Nagykanizsa sie sofort an drei Dinge erinnert: an die Erdölförderung, an die Möbelherstellung und an das Jazzfestival. Ich bin überzeugt, daß dieses Buch dazu beitragen wird, daß das Jazz und Name Nagykanizsa noch jahrzentelang im Bewußtstein der Menschen untrennbar bleibt.

Als Leiter des Sándor Hevesi - Kulturzentrums, wo seit 1976 die Jazzfestivals stattfinden, empfehle ich Ihnen guten Herzens und in Freundschaft den Band "Das Jazz in Nagykanizsa", dessen Abhandlungen, heimische und ausländische Reportagen, Remineszenzen die Organisation der Nagykanizsaer Jazzwochenenden, bzw. (seit 1991) die Alpen - Adria Internationalen - Jazzfestivals vorstellen. Diese Festivals waren wertvollsten und populärsten internationalen Kulturveranstaltungen der Stadt Nagykanizsa und im Komitat Zala, und wir hoffen, sie bleiben es auch zukünftig.

Herausgeber Gyula Halász - seit zwei Jahrzehnten Mitgestalter des Jazzlebens in Nagykanizsa, bekannt auch durch Veröffentlichungen in den Fachzeitschriften - leistete eine anspruchswolle Arbeit. Er schildert, indem er die weltberühmten Musiker erwähnt, nicht nur die Geschichte der Festivals, sondern ist bemüht, die wertvolle musikalische Werkstatt zu zeigen, die diese auch in kulturhistorischer Hinsicht bedeutende Festivalserie in Bewegung gesetzt hat. Dieses Buch ist deshalb mehr und anderes als Festivalgeschichten im allgemeinen sind.

Der Leser kann die Umstände der Anfänge der Jazzbewegung in Kanizsa kennenlernen, die begeistere, sachkundige Arbeit von Dr. Árpád Beke, Pál Pék, István Ámon und ihren Jazzfreunden, die 1972 zur Gründung des Jazzklubs führte. Es wird gezeigt, wie diese Organisation binnen kurzer Zeit zu einer der besten Jazzgemeinschaft des Landes geworden ist.

In der Entwicklung der lokalen Bewegung stellte die Gründung der Hot Brass Band und die des Kanizsa Jazzensembles ein nicht weniger bedeutendes Ereignis dar. Die Aufsätze des Buches zeigen die Umstände, unter denen die Bands arbeiten, ihre landesweite Erfolge, ihre Auftritte im Rundfunk, aber auch den Stillstand in den 80-er Jahren.

Diese freundschaftlich - fachliche Vereine, die Jazzmentalität in Kanizsa und anspruchsvollen Konzerte der Festivals haben gemeinsam die musikalische Werkstätte verkörpert, die unsere Stadt zu einem der

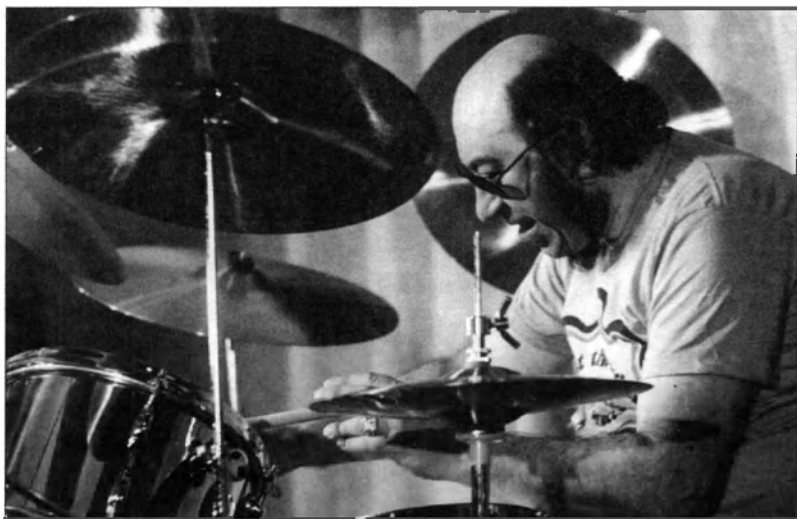
landesweiten Zentren des ungarischen Jazzlebens gemacht hat. Bemerkenswert ist auch, daß viele von den Musikern (László Süle, Gábor Gadó) internationale bekannte Musiker geworden sind. Die Bedeutung der Festivals wurde dadurch erhöht, daß die musikalischen Veranstaltungen mit den Programmen anderer Kunstarten ergänzt wurden: oft wurden bildkünstlerische - und Fotoausstellungen, literarische Programme veranstalten.

In den letzten fünf Jahren werden die Veranstaltungen vor der Gemeinde immer mehr unterstützt, außerdem werden die Programme wegen ihrer ausgezeichneten Werbemöglichkeiten auch von Firmen und Unternehmen gesponsert. Ein Dank gebührt der Arbeit derer, die bei der Erstellung und Veröffentlichung dieser Dokumenten- und Reportagensammlung mitgewirkt und sie unterstützt haben. Anhand der gemeinsamen Arbeit des Herausgebers, der Verfasser der Aufsätze, der Reportagen und der Remineszenzen, der Schöpfer der Fotos mit Jazzthemen, der "Stiftung für die Kultur von Nagykanizsa", die die Herausgabe unterstützt hat, ist ein langentbehrtes, anspruchsvolles Werk entstanden.

Nagykanizsa, Juni 1996

Ferenc Papp

Kovács Gyula

Kanizsai Jazzklub

1972-1988

Dr. Beke Árpád

Vajda Sándor

Ráduly Mihály

Köllő Miklós

Nagykanizsa kulturális életében üde színfoltként tűnt fel az 1972- ben alakult jazzklub. A klub feladatának tekintette a jazz és a hozzá kapcsolódó társművészetek népszerűsítését. A tagság zöme középiskolás fiatalokból állt, mely aktív szerepet vállalt a jazzkoncertek szervezésében és a nemzetközi jazzfesztivál elindításában. A kanizsai jazzmozgalom életrehevésében elévülhetetlen érdeme volt dr. Beke Árpádnak és Pék Pálnak. Vezetésükkel a kanizsai jazzklub az alakulást követően rövid időn belül az ország első jazzklubjai közé került. Az alábbi interjút dr. Beke Árpáddal (B) , szerző Halász Gyula (H) készítette.

B: A klub létrehozásának gondolata már a 70-es évek elején megfogalmazódott bennem. Egyetemi éveim alatt a pécsi jazzklub munkájába már az alapítástól fogva bekapcsolódtam, és ennek alapján kellő információm volt arról, hogyan is kell működtetni egy klubot, hogy az sikeres legyen. Abban az időben kettő nagyobb jazzkedvelő társaság létezett Nagykanizsán. Az egyik a Pék Pál köré szerveződő középiskolások köre. A másik az Ámon István és velem kapcsolatot tartó amatőr jazz-zenészek és barátai. E két társaságból alakítottuk meg 1972. év elején az Erkel Ferenc Olajipari Művelődési Házban a jazzklubot. Itt döntöttük el azt, hogy milyen módon kívánjuk megismerni és megismertetni a jazzt. A városban több helyszínen szerettünk volna rendezvényeket tartani, ezért örültünk annak, hogy az Állami Zeneiskola nyitott volt az általunk szervezett műsorok befogadására. Ebben nagy szerepe volt Noll Ferenc tanár úrnak és Fentős Ferenc igazgatónak.

H: Milyen programokkal vártátok az érdeklődőket az indulást követően ?

B: Bár az alakulásunkat követően már 30-40 érdeklődő járt hozzánk, mégis szélesebb körre terveztünk. Az első alkalommal lemezbemutatókat és jazzeseményekről szóló élménybeszámolókat tartottunk. Az őszi évad a Szekszárdi Kelemen trió koncertjével kezdődött, amit a zeneiskolában rendeztünk. Ez volt az első jazzkoncert Kanizsán. Később filmvetítéseket, ismeretterjesztő és zeneelméleti előadásokat szerveztünk. Juhász Előd előadásai nagyon népszerűek voltak, így később is gyakori vendége volt klubunknak a kiváló zeneesztéta. Reménységgel töltött el bennünket az is, hogy az indulásunk évében tartott, teltházas Benkó koncert kirobbanó siker volt.

H: Sokszor és több helyen említetted, hogy a jazzklub életében az egyik legértékesebb év az 1973-as volt. A Big Boom. Miért ?

B: Ebben az évben három rádiós (Magyar Rádió) közvetítés volt Nagykanizsáról, ráadásul elindult a Nemzetközi Jazz Hétvége

fesztiválprogram Kanizsán. Klubprogramjainkon nemzetközi porondokon díjazott együtteseket léptettünk fel. Nagyon büszkék vagyunk arra, hogy Szabados György zenekara a San Sebastianban kivívott elismerés után Kanizsán tartotta első igazán sikeres koncertjét. A sikersorozat az Interbrass és a Rákfogó együttesek produkcióival folytatódott. A hazai jazzkutatás legkiválóbbjait hívtuk meg előadásokat tartani, pl: Pál Sándort és Simon Géza Gábort. A zenepedagógusok közül Gonda Jánost és Regős Istvánt emelném ki. Gonda a magyarországi jazz egyik legnagyobb alakja. Egészen egyedülálló alkalom volt az az előadás, ami a jazz műhelytitkait mutatta be. Az angol nyelven tartott előadásra meghívást kaptak az Egyesült Izzóban (GETungsram) dolgozó amerikai mérnökök és családtagjaik, akik körében nagy tetszést aratott Gonda és együttese. A másik nagy élmény a Köllő Miklóssal előadott jazz- pantomim műsora volt. Köllő Miklós és együttese, a Dominó ebben az időben már több sikeres produkciót mondhatott magáénak. Ezek közül az "Álmok köntöse", a "Szarvassá változott fiú" és a Hieronymus Bosch: Gyönyörök kertje című darabok voltak a legjelentősebbek. A hazai jazzfotózás élvonalából Diner

Rádiófelvétel a
FEK JAZZ KLUBBAN!
 1973. január 19-án 19 órakor
 A FEK JAZZ KLUB RENDEZÉSÉBEN,
 AZ ÜTTÖRÓHÁZ NAGYTERMÉBEN FELLEP
 A KI MIT TUDJ GYÖZTES

INTERBRASS *-együttes,*
 az 1972. évi prágai Jazzfesztiválon „Európa-klasszis” címet
 elnyert

MOLNÁR-DIXIELAND
 és jazz-életünk Európa-hírd. élgárdájából:

LAKATOS BÉLA — zongora,
 RÁDULY MIHÁLY — tenorszaxofon, fuvola,
 KÖSZEGI IMRE — dob,
 BABOS GYULA — gitár,
 ORSZÁCKY MIKLÓS — gitár, bőgő.

A műsort KISS IMRE, a rádió fónunkatársra vezeti és
 a Kosuth-odá felvételeiből követitli.

Jegyek 20, 15 és 10 Ft-os árban az IBUSZ jegyindóiban
 Tel.: 11-296 és a FEK portálján kaphatók. Tel.: 12-199.

JAZZ-
Hangverseny

1979. MÁRCIUS 6-ÁN 19 ÓRAKOR AZ ÜTTÖRÓHÁZBAN

Rudolf Dasek — gitár
 Csehszlovákia

Krzysztof Zgraja — fuvola

Jacek Bednarek — bőgő
 Lengyelország

Szakcsi-Lakatos Béla
 quintett

A Magyar Rádió és a Havesi Sándor Művelődési Központ
 közös rendezésében

Jegyek ára 40 Ft. Klubtagoknak 20 Ft.

A hangversenyt követően jam-session a Central bárban

Tamásnak rendeztünk kiállítást. Mire az első jazzfesztivál megrendezésére sor került, a jazzklub a városvezetés és a Magyar Rádió előtt is letette névjegyét, bizonyítván, hogy érdemes Nagykanizsán nemzetközi jazzfesztivált rendezni. Tagjaink nagy segítséget nyújtottak a közönség szervezésében és a fesztiválok lebonyolításában.

H: Hosszú évekig az országos jazzelőadók mellett nagyrészt te tartottál jazz-történeti, a jazz világsztárjait és stílusait bemutató jazz-esteket.

B: Nemcsak én, hanem a klub tagjai is tartottak előadásokat, melyek illusztrációjához lemezfelvételek, a klub állandó zenekara és Horváth Károly zongorista is segítséget nyújtottak. A tagok közül Pék Pál és Polai György avantgarde jazzsorozata, valamint Baráth Zoltán Mai jazz című előadásai emelkedtek ki. Ámon István szaxofonos és Héjja Mátyás dobos a jazz hangszereit mutatták be. Nagy érdeklődés kísérte külföldön tartózkodó társaink élménybeszámolóit, melyek során a Leningrádban tanuló Ferenczi Ildikó, a Prágát jól ismerő Solti család, és az USA-ból hazatelepült Tiborcz Iván osztotta meg élményeit velünk.

H: Jelentős szerepet játszott Kanizsa jazz-életének alakításában Kiss Imre, a Magyar Rádió volt zenei szerkesztője, aki a rádiós jazzkoncertek és a hazai jazzfesztiválok lebonyolításában is meghatározó személyiség volt.

B: Kiss Imrével megismerkedésünk után rövidesen jó kapcsolatba kerültem. Az ő révén sikerült jazz témájú filmekhez, hanglemez- és magnófelvételekhez jutni, amelyek segítségével előadásaimat színesítettem. Kezdetben még én is kölcsönöztem a Magyar Rádióknak jazzlemezeket. Túl a rádiós koncerteken és fesztivál közvetítéseken volt egy közösen szerkesztett jazzműsor is, amelyet a Magyar Rádió és a kanizsai jazzklub hozott össze. Kiss Imrének a meg-meg szakadó fesztiválok újraélesztésében is nagy szerepe volt.

H: Milyen kapcsolatot tartott fenn a kanizsai klub más vidéki jazz-klubokkal?

B: Klubkapcsolatainkat már a megalakulást követően kialakítottuk. Ennek több praktikus oka volt. Egyrészt megismertük a többi klub munkáját, másrészt pedig együtteseket hívtunk az adott klubokból. Viszonossági alapon a kanizsai zenekarok is fellépési lehetőséget kaptak. Különösen a szekszárdi és a székesfehérvári klub tagjaival volt jó kapcsolatunk. Színvonalas munkánk és ismertségünk okán Nagykanizsa lett a Magyar Zeneművészek Szövetsége Jazz Szakosztályának egyik dunántúli regionális központja. Tagjaink állandó látogatói voltak a hazai jazzfesztiválok mellett a lengyelországi, cseh-szlovákiai és jugoszláviai jazz-fesztiválnak. Devecseri István és Gelencsér Gábor rendszeres tudósításokat küldtek a Nemzetközi Jazz Fórumba (IJF). A hazai jazzinformot rendszerint ketten képviseltük - Halász Gyulával. Klubunk fizető létszáma megalakulását követően 100 fölé emelkedett. Nagykanizsa jazzéletének egyfajta elismeréseként értékelem azt, hogy 1979-ben városunk adott helyet a jazz-klubvezetők országos találkozójának.

H: Ez az 1979-es országos jazzklubvezetői fórum volt a klub életében a csúcs ?

B: Azt hiszem, igen. Ezt követően a mi klubunkat is kedvezőtlen változások érték. Országos gond volt a jazzklubok működtetésének megoldása. Hiába volt egy kiváló országos szellemi háttér, egyszerűen pénzügyi okokból kerültek végveszélybe a jazzklubok. Mi kezdetben nem szedtünk tagdíjat, ezért olyan helyet kerestünk, ahol technikai és anyagi támogatást tudnak nyújtani. Ma is hálás szívvel gondolok vissza Debreczeni Attilára, a FEK igazgatójára (Fegyveres Erők Klubja), aki hosszú ideig helyet biztosított nekünk, támogatta a jazzkoncerteket és a jazzfesztiválok megtartásához is segítséget nyújtott. Később a Városi Művelődési Házban egészen 1980-ig sikerült jó színvonalon működtetni a klubot. Ezután már csak évi három koncertet tudtunk megrendezni. A klub 1988-as megszűnéséig állandóan csökkenő támogatásból tudta kialakítani éves programját. A megszűnésünk évében már csak egy budapesti együttes koncertjére elegendő keretet kaptunk, és a közben félbeszakadt fesztiválsorozat is megpecsételte a klub sorsát. A tagságot tovább már nem lehetett lemezbemutatókkal és előadásokkal megtartani. Am a kanizsai jazzklubmozgalom fennállásáig olyan alapot és hírnevet teremtett a hazai jazz-világban, hogy még mindig rangot jelent Kanizsán koncertezni vagy a kanizsai jazzfesztiválon szerepelni.

*A jazz-kezelők nagy létszámú kérdésre
meghívjuk
városunkba vendég szerepelni*

DR. SZABADOS GYÖRGY
frii-jazz együttesét

A népszerű együttes 1978. március 29-én, csütörtökön este 7 órakor a Városi Üttérházban a következő felállásban lép a közönség elé:

DR. SZABADOS GYÖRGY, zongora
RÁDULY MIHÁLY, tenor- és ~~alt~~
KIMMEL LÁSZLÓ, tenorszaxofon
VAJDA SÁNDOR, bőgő
JÁVDY YILMOS, dob

Jegyek 26, 20 és 15 forintos áron elővételben kaphatók az IBSZ irodában és a Fegyveres Erők Klubja portáján

Rendezőszervező: a FEK Jazz-Klub Vezetősége

F. K. Debreczeni Attila 19 990 Székely, Budapest

Free zene Nagykanizsán

Szabados György együttesének hangversenye

A hangverseny előtt sokan úgy gondolták, hogy Szabadosék zenéje inkább árt, mint használ a jazzmozgalom ügyének Nagykanizsán. Az együttes április 29-i produkciója azonban alaposan rácăfolt az ilyen véleményekre. A nagykanizsai jazzklubban is bizonyították, hogy méltán nyerték el San Sebastianban a free-kategória nagydíját, s hogy zenéjük mindenképpen progresszív, aktivizáló és igen hatásos.

Játékmodoruk vitázik a szokásos melodikával és harmonizációs renddel, s lemond a következetesen kijátszott beatről. Feldolgozásaik és improvizációs rendszerük alapját azonban a magyar népzene adja, s ez önmagában is találkozási pont volt a szextett és a hangversenytermet zsúfolásig megtöltő közönség között. A nagyrészt fiatalokból álló hallgatóság megértette az együttes zenei jelentőségét: az ősi népzene fundamentumán építkezve a modern kompozíciós muzsika formanyelvén a ma emberének érzéseiről, gondolatairól szólni.

Az együttes "szabad" jazzt játszott. Azt a stílust, amely feltételezi a tökéletes hangszertudást és érzelmi kultúrát. Az effajta zene érzelmi és formai szabadságát, korlátlan lehetőségeit csak teljesen összeszokott zenészek tudják kihasználni, csak ők tudnak maradandó jazz-élményt nyújtani. Szabadoséknak ez most teljes mértékben sikerült. Az együttes minden tagja rendkívüli formában volt. Olyan atmoszférát teremtettek, hogy a közönség szinte lélegzetviesszafojva hallgatta végig több mint kétórás programjukat. Don Cherry kompozíciójával kezdtek, kapcsolatukat bizonyítva a black music előadóival. Valóban! Zenéjük éppolyan kemény és szuggesztív, mint Coltrane, Shepp és Ayler muzsikája. Áttelekített zene ez, a zongora és bőgő, a bőgő és a dob párbeszédével és mindenekelőtt Jávor Vilmos érzékeny, hallatlanul fesszes ritmusú, a partnerek zenei ötleteire villámgyorsan (bár néha kissé akaratosan) reflektáló dobolásával.

Az est legnagyobb sikerét aratták a Csíki verbunk című kompozícióval, melynek alapmotívumát még Bartók gyűjtötte a századfordulón Erdélyben. Míg a Cherry kompozíciót a szólistikus részek túlsúlya jellemezte, itt az együttes játék uralkodott. A csíki népdalra mesteri, s nagyrészt kötetlen improvizációk épültek, de minden dallamsorban, minden variációban ott bujkált a népdal táncos ritmusa, tiszta szerkezete. Kítűnt, hogy a népzene nem ürügy, hanem a fogalmazás lényege és célja: a népdalban rejlő érzelmi, hangulati töltést felhasználva közelebb kerülni a hallgatóhoz. Az együttesből ki kell emelnünk Vajda Sándor bőgőzését és ifj. Horváth Lajos hegedűjátékát.

Szólókra sokáig emlékezni fog a kanizsai közönség. Vajda Sándor, bár Jimmy Garison a példaképe, játékában egyéni módon alkalmazza a népdalok parlandó és rubató jellegű fordulatait, bőgőhangja egyszerű feszült és szomorú-daloló. A nagy-hegyi tolvaj című ballada (ének keretbe ágyazott zenei folyamat) hatásos sokaságát zúdította a hallgatóra. Szóhoz jutottak itt az ősi ritmushangszerek és fafurulyák, de a sötét színekkel megfestett kompozíció elsősorban Ráduly Mihályé volt. Nemzetközileg elismert szaxofonosunk játékát csak a legnagyobbakéhoz mérhetjük. Improvizációs változatosak, kemények. Zenei mondanivalójához kitűnően választja meg a hangszert is. Kiemelkedőt nyújt klarinéton éppúgy (a Csíki verbunkban például), mint szoprán és tenorszaxofonon. Elsősorban Coltrane az, akinek hatása a zenéjét megtermékenyíti, ahogy a remek partner, Kimmel László is őt tekinti példaképének. Kimmel frazírozása viszont Sanders-re és Ayler-re emlékeztet. Ráduly és Kimmel "Apó" duói is eredeti tehetséggel idézik Coltrane és Sanders közös felvételeit úgy, hogy hangvételük egyéni marad, kifejezve a választott ballada érzelmi zsúfoltságát.

Az est kompozíciói Szabados György feldogozásai voltak, aki jól sáfárkodik az ősi anyaggal. Bennük az együttes vezetője meg tudta mutatni a népdalokban rejlő megtisztulási folyamatot és a koncertet záró Baltás-zsoltár himnikus emelkedettségével vastapsra kényszerítette a hallgatóságot.

A jazzklub koncertsorozatában a Szabados együttes hatodikként lépett fel, de az évad legmaradandóbb élményét nyújtotta.

Film Színház Muzsika 1973. június 16.

Polai György

Találkozások a kanizsai jazzközönséggel

Rövid hat hét leforgása alatt összesen hat alkalommal találkoztam a nagykanizsai jazzközönséggel. Ott voltam a nagyszerű első nagykanizsai jazz-weekend három koncertjén és a jam-session-én, valamint két alkalommal előadást tartottam a FEK Jazzklubjában. Első találkozásunk alkalmával Louis Armstrong életéről és munkásságáról szóltam, amelyet 66 perc zenei anyaggal mintegy 100-110 percesre terveztem. Hogy nem így lett, az elsősorban a jazzklub közönségének érdeme. Már a kezdetnél észrevettem, hogy a közönség a megszokottnál lényegesen élénkebben reagál a nagyrészt improvizálva elmondott szövegre: vették a lapot. Érdekes volt megfigyelni az átlag 16-20 éves korú hallgatókat, amint egy-egy "storsabb" résznél érdeklődve előrehajoltak. Arcuk híven tükrözte a fejleményeket. Az oldottabb bevezető

után a rázósbabb, szakmaibb jellegű részek - minden ismeretterjesztő előadás buktatójának hordozói - következtek. Az érdeklődés nem lanyhult. Ezt látván felbátorodtam és egyre több szakmai kifejezést használtam, gondosan ügyelve arra, hogy az eredeti angol kifejezés után elmondjam annak lehetőleg hű magyar fordítását. Egy-egy mondatban utaltam arra, hogy az illető kifejezés honnan ered és milyen jelentéstartalommal (vagy tartalmakkal) bírhat egy jazzrajongó számára. Az oldottabb részeket a kötöttebb

mondanivalóval így váltogatván végül is 140 perces előadás kerekedett a " Louis Armstrong "storyból. 42 nappal később az " Irodalom és a jazz " című témával mentem Nagykanizsára. Most már tudatosan készültem arra, hogy az előadás felépítésében hasonlítson az előzőekhez, habár ez a téma eleve más megközelítést igényelt. Külön problémát okozott, hogy az általam kiválasztott irodalmi idézeteket helybeli klubtagok mondták el, akikkel csak közvetlenül az előadás előtt találkoztunk, s így elképzeléseinket már csak a helyszínen tudtuk némileg egyeztetni. Gyakorlatilag tehát egy kollektív improvizációra kellett felkészülni, amelyben nagyon sok függött a helybeli előadóktól. Dr. Beke Árpád, Horváth Judit, Nagy Gabi, Polai György és Rovó Rézi igen jó partnereknek bizonyultak, és a közönség ismét vette a lapot. Egy érdekes bemutatóra is sor került, amelyet a közönség - túlzás nélkül mondhatom - lélegzétvisszafojtva figyelt.

Szabados György 1972-ben írt " Jarrett költemény " című prózaversét - amely tulajdonképpen Keith Jarrett székesfehérvári kritikája - Horváth Judit mondta el, miközben magnószalagról Szabados György triójának egy majd tíz évvel korábbi felvételét játszottuk alá - hangulati egyezés nyilvánvaló. A kérdés az volt, hogy az előadó, aki nem hallotta korábban az A-B-C Impressziókat, hogyan tudja a szöveggel élőben leképezni a zenét. Horváth Judit remekelt. A közönség pedig élénken reagált. Ugyancsak itt került sor Ludek Hulan csehszlovák bőgős egyik kompozíciójának bemutatójára. Kiderült, hogy a közönség soraiban van egy *házaspár, amely kiválóan beszél a cseh nyelvet. Kapásból fordították Hulan verseit, amelyek a zene közben hangfelvételekről elhangzottak. A siker osztatlan volt. A közönség részvételének jellemző

megnyilvánulása volt, hogy az elhangzott előadások után meglepően sokan érdeklődtek az elhangzott zenei és irodalmi idézetek iránt. A legfiatalabbak közül többen kérdeztek Gonda János alapvető jazz-könyvének újabb kiadása felől, mivel az 1965-ös kiadás ma már beszerezhetetlen, de érdeklődtek német és angol nyelvű szakkönyvek, valamint sok hanglemez beszerezhetősége iránt is. A két előadás között került sor a nagyszerű jazz-weekend eseményeire. A koncertek és a jam session helyét valósággal megostromolták a helybeliek, mert már hetekkel korábban elkelték a nem is túl olcsó belépők. A fellépő zenészek jó vagy rossz produkciójára a közönség éppoly élénken válaszolt, mint a már említett előadásokon. Pontosabban itt még élesebben kitűnt tetszés-nem tetszés kérdése. Ha zeneileg értékes produkciót hallottak, akkor együtt lélegeztek, mozogtak a zenészekkel, és senki sem rejtette véka alá a tetszését. Ha viszont lélektelenül játszottak a muzikusok és nem tudtak kontaktust találni a közönséggel, akkor megfagyott a levegő a teremben, s a számok közötti rövid szünetekben - akárcsak a hasonló külföldi vagy hazai rendezvényeken - szép csöndben kiszivárogtak. Ha viszont megérezték a jó jazz szelét a levegőben, akkor újra pillanatok alatt megtelt a terem és ismét izzott a levegő. Tapsorkánok hívták újra és újra színpadra a zenészeket. Semmi sem volt elég a jóból.

Összegezve a nagykanizsai jazzközönség körében szerzett tapasztalásokat: a jazzt szívvel-lélekkel támogató-élvező-kívánó közönséggel találkoztam, amely megérdemli, hogy jó jazzt hallgasson, és még az eddigieknél is több támogatást kapjon mind a helyi szervektől, mind az országban tevékenykedő szakemberektől és jazz-szel kapcsolatban álló szervektől.

Jazzhíradó 1974 ősz

Simon Géza Gábor

Benkó Dixiland Band

A hazai jazzfesztiválok a 70-es években vidéken zajlottak, míg Budapesten az Erkel Színházban tartották a sztárkoncerteket, nem kisebb előadókkal, mint Duke Ellington, Dizzie Gillespie és Ray Charles...

Nagykanizsa 1973- ban tartotta első fesztiválját, Nemzetközi Dzsessz-Hétvége elnevezéssel a Magyar Rádió és a nagykanizsai Fegyveres Erők Klubja (FEK) rendezésében.

Ma már szinte lehetetlen az elmúlt két évtized jazzhétvégeinek hangulatát felidézni. Minden résztvevő más-más módon élte át ezeket a napokat. Így az is természetes, hogy a történekekből eltérő dolgok váltak emlékezetessé. Ízelítőül szolgáljanak az alábbiak: A Mel Waldron trió játéka, a Kanizsa Sörgyárban tartott jam session-ök (örömenék) hangulata, a fesztivál idején a parkokat ellepő fiatalok, a gumibotos- rendőr kutyás igazoltatások, Eddie Gomez eltűnt majd megkerült bőgőtartója, a születésnapj Teddy Wilson koncert, autóstoppok Kanizsára, Jiri Stivin és Boško Petrović több felvonásban. A diétára (jazz) ítéltetett jazzkedvelőknek, minden év legkiemelkedőbb napjai voltak ezek a fesztiválok. Ünnepek, a zene és a minden kényszer nélkül összesereglett fiatalság ünnepei. Slukkok a szabadságból, ahogyan egyik régi ismerősöm fogalmazott.

A nagykanizsai fesztiválok története három korszakra osztható:

Az első, 1973 - 1980 -ig tartó időszak két-három napig tartó zenei rendezvényein a társművészetek közül az irodalom, a fotóművészet, a film- és plakátművészet kiválóságai színesítették a programokat.

A második, 1982 - 1986 közötti intervallumban a pénzügyi nehézségek miatt már csak két évente nyílt lehetőség fesztiválok megtartására. Mindenesetre új színfolt volt ebben az időszakban a workshop, az alkotóműhelyi társulás.

A harmadik korszak 1991- től kezdődött Alpok - Adria Nemzetközi Jazzfesztivál néven. Az új elnevezés új tartalommal párosult, hiszen főként olasz, osztrák, horvát és szlovén zenekarok szerepelnek a hazai együttesek mellett. Sikerült a fellépők körét skandináviai előadókkal bővíteni, emellett az amerikai együttesek és szólisták is változatlanul felléptek, emelve a fesztiválok színvonalát.

Ezen írás nem vállalkozik valamennyi jazzhétvége értékelésére, csak pár mondat erejéig emeli ki az adott fesztivál legjellemzőbbnek vélt mozzanatait.

1973-1980

A fesztiválsorozat beindulásának előzményeihez tartozik, hogy az 1972- ben alakult kanizsai jazzklub az országos jazzéletben való részvételével és programjaival megalapozta egy leendő fesztivál megrendezésének létjogosultságát. Fontos momentum volt még, hogy az 1972 - es Alba Regia Jazzfesztiválon a klub tagjai felvették a kapcsolatot Kiss Imrével, a Magyar Rádió zenei főmunkatársával, kérve, hogy a Magyar Rádió Nagykanizsán is rendezzen jazzfesztivált. Kanizsai részről Debreczeni Attila FEK igazgató és Zalavári Gyula művelődési osztályvezető is támogatta e nemzetközi zenei rendezvény létrejöttét.

Az első jazz-hétvége kétségtelenül legnagyobb szenzációja az amerikai Mel Waldron-Jimmy Wood-Tim Kennedy trió játéka volt. Zenei csemegének számított Albert Mangelsdorff, a kivételes technikájú pozanos játéka. A hazai együttesek közül a Sirius együttes játékát kísérte leg-nagyobb érdeklődés.

A második fesztiválon mutatkozott be Leszek Źadło free-jazz együttese és Boško Petrović (vibrafonos), a Pege együttes szólistájaként. Mellettük a teljes magyar élvonal lehetőséget kapott a bemutatkozásra a Benkó dixilantól Gonda Jánosig. Ezen a fesztiválon ismerkedett meg Deseő Csaba és Boško Petrović, akik azóta is sok közös koncertet tartottak.

A harmadik, 1975 - ős seregszemlén a modern jazz-gitározás nagyjának, Zoller Attilának és Garay Attila triójának muzsikáját értékelte legtöbbször a közönség. Ebben az évben kóstolhatott bele a jazz-

Albert Mangelsdorff

Jávori Vilmos

Zbigniew Namyslowki

rajongók széles tábora az igazi jam-session-ök hangulatába a nagykanizsai sörgyár kultúrtermében: nem véletlenül, hiszen Jiri Stivin mellett Kőszegi Imre együttese szórakoztatta a közönséget.

1976-ban az újonnan átadott Hevesi Sándor Művelődési Központban (HSMK) tartották a koncerteket. Az óriási érdeklődésre való tekintettel a fesztivált három naposra tervezték. Két helyszínen is rendeztek jam-sessiont és a külföldi zenekarok száma is nőtt. Ekkor készült az az egyetlen hanglemezen is megjelent kanizsai vonatkozású felvétel, ahol Leo Wright amerikai szaxofonos és Pege Aladár együttese játszik. A monstre eseményen volt zenés fejtörő, és egy híres film, a Newport '58 is bemutatásra került. Vegyes fogadtatás kísérte azt az önkéntes véradást, mely során ingyenes jam-session jegyekhez jutottak a donorok. Tiborcz Iván helyett, mivel még kiskorú volt, édesapja adott vért. Két figyelemreméltó koncert volt ezen a fesztiválon. A lengyelországi Gładkowski - Zgraja (bőgő - fuvola) duó és az akkori legígéretebb jazz - zongorista Pleszkán Frigyes triójának debütálása.

Az 1977-es évben Zbigniew Namysłowski-nak, a kiemelkedő szaxofonosnak termett babér, aki Vukán György és Pege Aladár együttesében bizonyította sokoldalúságát. A jazztanszanosok Horváth -Kun -Kiss összetételű triójának műsora az est meglepetése volt. Gonda János ezúttal nem előadással, hanem zongorajátékával emelte méltó rangra a hazai jazzzenét.

A hatodik fesztivál a kanizsai jazz-találkozók sorában talán az egyik legnívósabbnak mondható. A fiatal szaxofonos csillag, Lakatos Antal együttesében két kedves ismerőst, Tiborcz András nagykanizsai származású bőgőst és Gárdonyi László zongoristát láthatta a közönség. Itt ünnepelte 66. születésnapját a híres swing-zongorista Teddy Wilson, de a magyar jazz örökifjú vibrafonosa, Beamter Jenő (Bubi) is ekkor volt vendége Kanizsának. A kuriózumok sora folytatódott a Dieter Glawischnig vezette Neighbours együttesel. A zenekart európai koncertturnéján Fred Anderson, az AACM szaxofonosa kísérte. Bár Anderson az avantgard zenéhez áll közel, lágy szaxofonjátékával meghódította a nagyjérdeműt. Új kezdeményezés indult, a jazz és a vers sorozat, melynek első vendége Szilágyi Ákos költő volt. A Kőbányai János vezette műsor zenei aláfestéséről Kőszegi Imre gondoskodott.

Fred Anderson

Teddy Wilson

Az elmúlt három nap szinte megfiatalította a várost. A dzsessz érhetően elsősorban a fiatalokat vonzza. És a Budapestről péntek reggel kocsival érkezők már hozták a hírt: a hetes főút mellett tömegesen stoppolnak a fővárosi, szege-di, miskolci egyetemisták. De jöttek motorral, autóval, vonattal is, ki-ki pénztárcájához mérve a költségeket.

A jam-sessionnak ezúttal a sörgár adott otthont. Kultúrházukban mintegy 300 dzsesszbarát szorongott s virradatig biztatták a zenészeket...

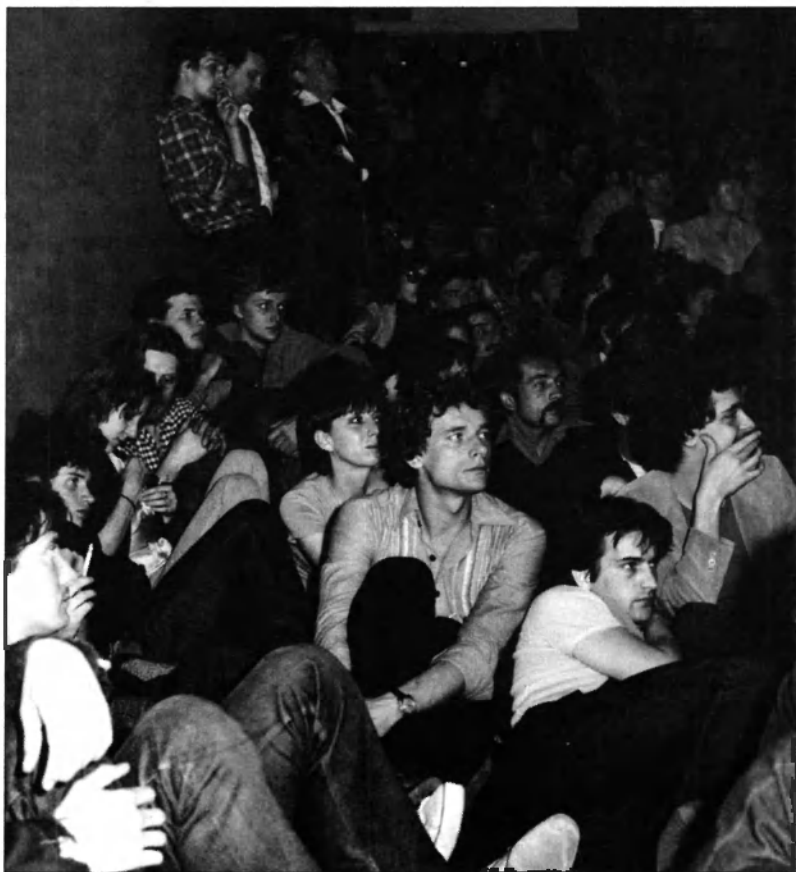
A tengernyi füsttől, sápadt megvilágítástól amolyan New Orleans-i klubjel-

leget kapó nagyteremben székeken, padlón, dobogó-szélen kucorgó dzsesszhívők a legváltozatosabb módon biztatták az egymással virtuózításban vetélkedő zenészeket...

Bár másnap délben furcsának tűnt megszokott kanizsai képben az álmosan, s a parkok gyepszőnyegén heverésző fiatalság, néhány, a látványtól megrökönyödött helyi lakos felkiáltásán kívül különösebb esemény nem rázkódott meg a kedélyeket.

Zalai Hírlap 1979. április

Győri András

Az 1979- es kanizsai jazz - hétvégével kiteljesedett a kelet - európai jazz-zenét bemutató koncertsorozat. Bulgáriából Simeon Sterev, Romániából Marius Pop és Moszkvából az Arzenál együttes érkezett a jazz-napokra. Második alkalommal tartották meg a jazz és a vers randevúját. A vendég ezúttal Veress Miklós költő volt. A háromnapos rendezvény hagyományaként, újra két helyszínen rendeztek éjszakai örömművészetét. A német Manfred Schoof és a Jiří Stivin vezette együttesek koncertjére tömegével érkeztek az országból és az országhatárokon túlról a vendégek. A kanizsaiak a Beke Árpáddal megerősített Hot Brass Banddel szerepeltek.

A nyolcadik nemzetközi jamboree-n Kiss Imre a Magyar Rádió zenei osztályának szerkesztője újabb ragyogó programot szerkesztett. Szinte elképesztő, 1500 embert vonzott az 500 főt befogadó HSMK-ban tartott jazzgála. Legtöbben az Eddie Gomez-Jeremy Steig duó (a világranglista akkori harmadik helyezettei) és a virtuóz technikájú Benny Bailey trombitás játékára voltak kíváncsiak. Berkes Balázs, a jazztan szak tanára tanítványait küldte Kanizsára, hogy Eddie Gomezt élőben láthassák. A kínálatban szerepelt jazzfotó kiállítás, az irodalom és a jazz prominenseinek közös akciója, világhírű jazz-zenészekről szóló filmvetítések és rögtönzött nemzetközi regionális rádióstálalkozó.

Sokszor leírtuk már: a magyarországi dzsessz közönségét csaknem kizárólagosan a tizen- és huszonévesek teszik ki; középiskolás diákok, ipari tanulók, egyetemisták és "csövesek". A rockzenén nevelkedett és a dzsesszig "emelkedett" egykori és mai hobók aktív és alkotó jelenléte nélkül a dzsessz talán már régen halott lenne. Mindezt jól tudják Nagykanizsán a VIII. nemzetközi dzsesszhétvége lelkes szervezői is. A város évről évre nagyobb türelemmel együttérzően fogadja be a zöldövezeteket megszállva tartó, hálózsákkal és hátizsákkal felszerelt zenei zarándokhadat...

A szombat éjszakai jam session, a zenészek és rajongóik már-már hipnotikus kölcsönhatású találkozója az egykori nagy varsói jamboreek "örömeinek" hangulatát idézte meg Kanizsára.

Magyar Ifjúság 1980. május 23

Tódor János

1982-1986

1981-ben törés következett be a fesztiválsorozatban. A városvezetés pénzügyi nehézségeire hivatkozva nem tudott részt vállalni a soron következő fesztivál megrendezésében. Ehelyett karácsonyi nemzetközi jazzhangversenyt tartottak. Ez a gálaműsor a szekszárdi jazzegyüttesekre épült. Mellettük Pozsonyból Ladislav Gerhard zenekara, Budapestről Jávor Vilmos együttese lépett fel.

E jól sikerült rendezvény után joggal reménykedhetett mindenki a következő fesztivál megtartásában, bízva abban, hogy a '81-es év csak egyszeri kisiklás volt. A '83-as program összeállt, melynek legjobban várt koncertjének az Arild Andersen-John Abercrombie-John Taylor - Alphonse Mouson szuper csapat ígérkezett. Még egy kiválóság, Joachim Kühn zongorista képviseltette volna magát a háromnapos rendezvényen. A fesztivált sajnos a megrendezés előtt pár héttel lemondták. Erről szolt Szigeti Péter: - Fából vaskarika, avagy „Nagykanizsa” a Marcibányi téren - írott keserű nekrológja.

Sokak szerint a kanizsai fesztiválok sorában az 1982-es volt az egyik legkiemelkedőbb. Mivel e minősítéssel a szerző is egyetért, önálló anyagként adjuk közre a székesfehérvári Márkus József Nagykanizsa 82 c. írását.

Buster Williams

Lakatos Antal

Szerencsére a kanizsai jazzhétvége csak tetszhalottnak bizonyult. 1984 - ben Hidroplasztik Jazz - Pophétvége névvel rendezték meg. Sajnálatos, hogy a jazzrajongóknak csak a Joe Henderson, Billy Hart, Buster Williams, Joanne Braeckeen combó játéka nyújtott igazi élményt.

Újabb kényszerű szünet után, a régi jazzhétvégék hangulatát felelevenítő műsorral várta a közönséget az 1986-os jazznapok, ahol Magyarországon első alkalommal adott szólókoncertet Cecil Taylor és Eberhard Weber. Cecil Taylor amerikai zongorista a legjelentősebb avantgarde muzikusok közé tartozik. Előadása, bár nagy hangszeres tudásról árulkodott, l'art pour l'art jellegűnek tűnt. Eberhard Weber elektromos bőgőn nyújtott produkciója nagy kihívást jelentett a kitűnő német zenész számára. Az évek óta Jan Garbarek együttesében játszó Weber vérbeli ECM hangzással szólaltatta meg hangszerét, felhasználva a computertechnika kínáلتa lehetőségeket. A Boško Petrović (vibrafon) -Neven Frangeš (zongora) duó dallamvilágával és puritán előadásmódjával jól példázta, hogy miként lehet a délszláv zene elemeit felhasználva, jazzbe oltva, meghódítani a közönséget. A kanizsai fesztiváltörténet ezzel zárta második időszakát, mely után 1991-ig nem rendezték meg e rangos nemzetközi zenei seregszemlét.

Cony Bauer

Cecil Taylor

1991-1995

Az 1986-os jazzfesztiváltól 1991-ig egyre rendszertelenebbé váltak a városi jazzesemények, holott változatlanul nagy igény volt az effajta zenére. Egy 1990-ben tartott városi kulturális fórumon e sorok írójának kezdeményezésére vetődött fel a jazzhétvégék újraélesztésének gondolata. A javaslat lényege az volt, hogy a szűkös anyagiakra tekintettel a szomszédos országokból és az Alpok - Adria régió országaiból hívjának zenészeket. A fesztivál újraindítása céljából megalakult a Jazzfesztivál Pártoló Alapítvány. 1991-ben Vasvári Pál szervezésével, a Magyar Televízió támogatásával Alpok-Adria névvel indult újra nemzetközi jazzfesztivál. Ebből az alkalomból meghívást kapott Kanizsa ausztriai partnervárosa, Gleisdorf, melynek big bandje Franz Nussmayr polgármester vezette küldöttséggel érkezett városunkba. Nagykanizsát Tiborcz Iván kvartettje képviselte. Skandináviából a svéd Agnetta Bauman és a fiatal finn szaxofonos-csillag Jukka Perko érkezett.

A második újkori fesztivál már a régi szervező, a Magyar Rádió segítségével jött létre Az Osztrák Kulturális Intézet jóvoltából, a bécsi Rudi Berger egy amerikai trióval, míg Lee Harper Pege Aladár triójával koncertezett. Szlovéniából a Peter Mihelic trió vett részt az esti programokban. Az éjféλι koncertek hangulata azonban már nem idézte a régi, több vonatkozásban kötetlenebb jam session-ök atmoszféráját.

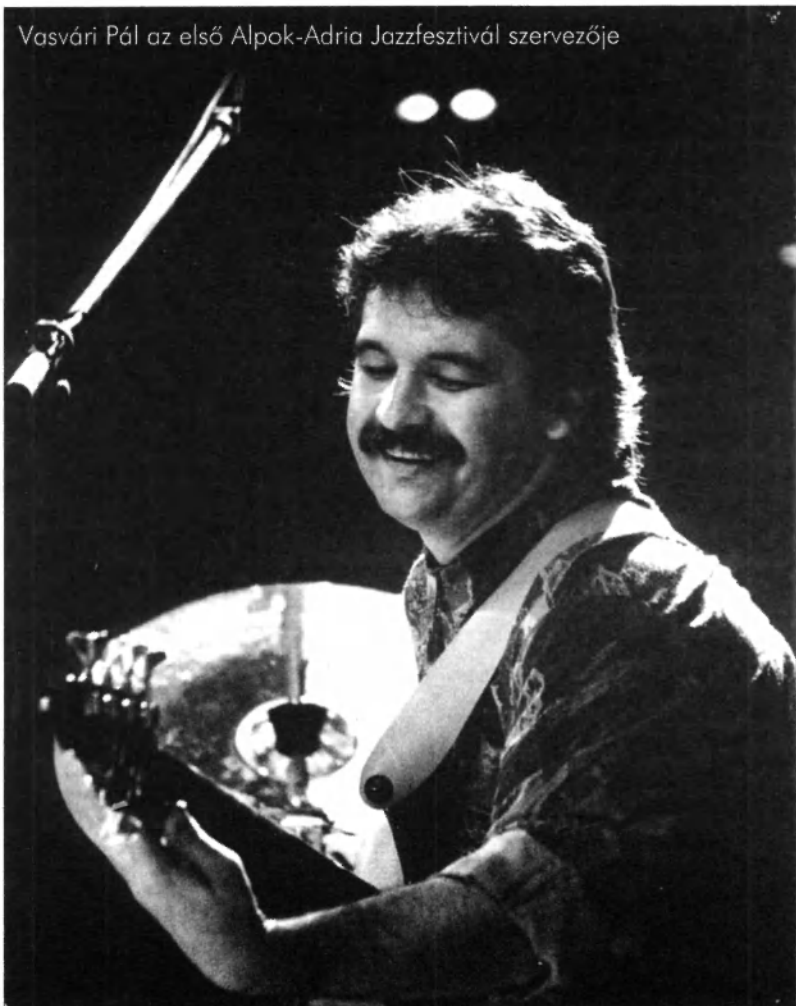
1993-ban a hazai előadók mellett Theo Jörgensmann német klarinétos, a Melissa Walker trió és egy zágrábi big band képviselték a külföldi zenei világot. Másnap kapott lehetőséget a Miklin trió és a Csík Gusztáv-Pege Aladár-Alvin Queen alkalmi együttes. Ezen a kétnapos eseményen is hiányoztak a régebben megszokott kísérő programok, melyek máskor jól kiegészítették a zenei eseményeket.

1994-ben Don Cherry kvartettjének fellépésével teljesült a kanizsai jazzkedvelők kétévtizedes vágya. Annak idején Szabados György nagyhatalús előadása keltette fel az érdeklődést a free jazz egyik legeredetibb alakjára. Kanizsán első és egyben utolsó magyarországi koncertjén - saját megfogalmazása szerint - az organikus zenéből tartott bemutatót. Igazi búcsú volt ez, akárcsak Art Pepper emlékezetes székesfehérvári hattyúdala.

1995-ben történt meg először, hogy a fesztivál hagyományaihoz és rangjához méltó fővédnököket és prominens személyeket kértek fel, hogy megjelenésükkel emeljék a fesztivál rangját. Így lett vendégünk Fodor Gábor volt Művelődési és Közoktatási miniszter, Peter Becskehazy az USA budapesti nagykövetségének kultúrattaséja és Horváth Gyula, az Alpok-Adria Szövetség alelnöke.

Ez a legutóbbi fesztivál sem szűkölködött izgalmakban. Art Farmer Bécsben élő amerikai trombitás már kétszer ígérkezett kanizsai fellépésre, de nem jött el. Legutóbb minden előzetes szerződés és gázi ellenére sem kívánt 1995-ben Kanizsán szerepelni. Végül felesége segítségével sikerült Kanizsára elhozni. A Vukán György vezette C. A. E. trióval tartott előadásukra észrevehetően kihatott ez az előjáték. Egészen más hatást ért el Jiri Stivin együttese. Produkciójuk kétségtelenül a fesztivál csúcspontját jelentette. A hazaiak közül a Gőz László vezette E. S. P. és az In Line + Krzesimir Debski /hegedű/ aratta a legnagyobb sikert.

Vasvári Pál az első Alpok-Adria Jazzfesztivál szervezője

Vukán György

Pege Aladár

Grencsó István

Krzysztof Ścierański

Melissa Walker

Lee Harper

Kőszegi Imre

Alvin Queen

Csepregi Gyula

Don Cherry

Jaroslav Sindler

Szőke Szabolcs

Farmer

Gőz László

Nagykanizsa '82

Sok más hazai jazzbaráttal együtt e sorok írója is kíváncsi várakozással tekintett a Rádió és a Hevesi Sándor Művelődési Központ által április 23-25. között megrendezett Nagykanizsai Jazz-Hétvége elé. Az évről évre ismétlődő fesztiválok nem tartoznak a világrengető jazzesemények közé, ám eddig minden alkalommal akadt legalább egy-egy név, amely vonzóvá, emlékezetessé tudta tenni a rendezvényt: Albert Mangelsdorff, Bosko Petrović, Zoller Attila, Zbigniew Namysłowski, Teddy Wilson, Jeremy Steig és Eddie Gomez.

A Jazz-Hétvége műsorrendjének esztendők óta kialakultak a hagyományai. Az utóbbi évek debreceni fesztiváljaira jellemző túlszűfolt, egymással is ütköző programokkal szemben ennek áttekinthető a műsora, amelyben azonban most is szerepelt minden: filmvetítés, kiállítás, délutáni kamarakoncertek, "Jazz és irodalom" műsor, a Sörgyárban jam session és - nem utolsósorban esti koncertek a Művelődési Központ színháztermében. Rossz előjellel vette kezdetét a fesztivál. A plakátkiállítás péntek délutáni megnyitására nem érkezett meg az NDK-ból Cony Bauer, szólókoncertjét másnapra halasztották. A kiállításon egyébként a modern jazz amerikai nagyjait ábrázoló művészi kivitelezésű posztereket láthattunk. Hazai együttes, a debütáló Bacillus Combo nyitotta az esti koncertet. Szerencsés választás volt

velük kezdeni: muzsikájukkal, amelyet az úgynevezett "happy jazz" irányzataihoz sorolhatunk, mindjárt az elején hangulatot tudtak teremteni. Számaik egy része váratlan fordulatokra, kiállásokra, zenei poénokra épül, ugyanakkor az improvizációk ízigvérig modernnek, kivéve a régi stílust parodizáló részeket. Az együttes minden tagja elismerést érdemel: Szende Gábor finom dobolása, Vasvári Pál bőgős meglepően jó swingje, Gárdonyi László jellegzetesen tétovázó, majd váratlanul kirobbanó zongorajátéka, Lakatos Antalnak a tőle megszokott, ízes tenorozása, valamint lírai balladajátéka szopránon.

A soron következő Jávori Együttes kifejezetten melodikus, rendkívül közérthető zenét játszik. Bluesokat és latin számokat - magas színvonalon, kitűnő stílusérzéssel. A hazai jazz palettájáról már legalább 15 éve hiányzik ez a szín! Snétberger Ferencről elég, ha annyit mondunk: "bossa-novára termett". Gitárján gördülékenyen, minden mesterkélt-ségtől mentesen improvizál, sodró ritmikával kísér. Hangszerén ebben a stílusban nemcsak Magyarországon, de talán egész Európában egyedülálló, ezt nyugodt szívvel állíthatjuk. Csizsár Péter is hasonlóan, minden idegszálával érzi a számok stílusát, és követi hangszínben és dinamikában. A bluesokban még a swing-korszak szaxofonhangját is felidézi. Jávori Vilmostól némileg meglepetésként hat a máskor gyakran erőszakos dobolása helyett most az együttes stílusához remekül idomuló érzékeny, leheletfinom játéka. A kvartett korban is legifjabb tagja, a bőgős Torma Rudolf ígéretes tehetség, egyelőre a tónusán, pengetéstechnikáján van még javítani való - mindenesetre ezúttal hiányzott a kvartett volt tagjától, Horváth Árpádtól megszokott zakatoló basszusgitár-hang a latin számokban. Az együttes vendégszólójája, az angol George Haslam csalódást okozott. Bariton-szaxofonjának nehezkesebb technikai adottságait leszámítva sem volt méltó partnere a magyaroknak. Még periódushibát is vétett, ami jobb amatőröknél sem bocsátható meg.

Londonból érkezett a Beckett- Miller-Moholo trió, melynek stílusát "ritmusközpontú free"-nek definiálhatjuk. Olyan free zene, amelynek lényege a ritmikus lüktetés - ez paradoxonnak tűnik, ám náluk a ritmusnak nincs sok köze a swinghez, legalábbis a szó amerikai értelmében; sokkal inkább az afrikai dobok jellegzetes el-eltolódó, hömpölygő, ütemvonalak közé nem szorítható muzsikájához. Ezt érthetővé is teszi szemmel láthatóan afrikai származásuk. Érdekes műsoruk a szólók ellenére is le tudta kötni a közönséget. Louis Monolo játékmódja nem emlékeztet a szokványos dobosokéhoz. Nem csinál dübörgő hangorkánt, ám egy ritmusképletet ezerféle dinamikával és hangsúlyozással tud megszólaltatni. Gyakran ő mutatja be a témát, amelyet aztán Harry Miller, a bőgős fejleszt tovább. Miller minden tekintetben remek, technikás zenész, aki szenvedélyes, magával ragadó szólóival nyerte el a közönség tetszését. Érdekes, hogy míg ő és a dobos mindig "közös hullámhosszon" vannak, addig Harry Beckett trombitájával és szárnykürtjével valahogy kívülállónak tűnik, s bár hangszerének tökéletes mestere, befelé forduló, tónusában Davist, Farmert idéző improvizációinak mintha alig lenne köze másik két társa játékához. Közvetlenül az afrikaiak után következett Füsti Balogh Gábor zongoraszólója - nagyon kedvezőtlen időpontban, mert a közönség zöme az előbbi nagyszerű, de fárasztó élmény után elhagyta

a színháztermet. A zongorista két ugyancsak free jellegű - legalábbis swing nélküli - darabja nemigen aratott tetszést, majd egy bluest adott elő, briliáns technikával, amelyből azonban a dallami invenció és a dinamikai árnyalásnak még a csírája is hiányzott. Késő éjjel került sor Hulin István együttesének műsorára, amely a vidéki, amatőr együttesek jellemző problémájára vetett fényt. Vannak ott ugyanis jó zenészek, de aránytalan földrajzi elosztásban, és így főleg egy jó, stabil ritmusszekciót nehéz összehozni. Az együttes gitárosa, basszusgitárosa és dobosa eredetileg más-más hangszerek - egyébként jeles - művelői.

Ugyan milyen swingje lehet egy olyan ritmuscsoportnak, amelyben "mindenki mást csinál" ? A kvintettben Hulin István zongorista levegős, de feszültséggel teli blues improvizációi és Köles István egyik-másik tenorszólója emelhető ki. A hosszúra nyúlt műsor hajnal felé egy archív Glenn Miller-játékfilm vetítésével ért véget.

A szombati nap Cony Bauer pozanos remek szólóműsorával kezdődött. Valóságos egyszemélyes zenekar. Hosszú percekig kitar egy hangot, miközben orrán át veszi a levegőt. Erre a kitarított hangra mint orgonapontra még rá tud építeni két, sőt három egyidejű hangot! Egyidejűleg még ütőhangszereket imitáló ritmusjátékot is létrehoz szájával a latin ütősöket megszegyenítő vituozitással. És főleg : mindezekből a "mutatványokból" a hagyományos elemekkel együtt csodálatos kompozíciókat épít föl. Kár, hogy a koncertet nagyon kevesen hallgatták.

Nagykanizsán már hagyományos Jazz és irodalom műsor következett. Kemenczky Judit költő olvasta fel verseit, amire a jelenlévő muzikusok: Babos Gyula, Lakatos Antal, Vasvári Pál, Szende Gábor és Cony Bauer zenével reflektáltak. Az elképzelés nagyon érdekes, de a produkció bármennyire is izgalmas, művészi élményt nem nyújt - legalábbis a két műfaj együttes élményét nem. A költőnő megilletődötten olvas, hangját alig lehet hallani. Kissé bizarr látvány, amint Kőbányai János újságíró karmesterként vezényli az együttest (nem ütemet jelez, csak dinamikai utasításokat ad). Végül is - jóllehet a zenei reflexiók érdekesek voltak - a produkcióra a kísérleti jelleg nyomta rá bélyegét.

"Philadelphia" Jerry Ricks amerikai bluesgitáros-énekes műsorát eredetileg kamarakoncertnek tervezték, végül - nagyon okosan - a színházteremben tartották meg. Jerry Ricks muzikája igazi népművészet, amelynek nem öncélú virtuozitás, hanem a spontán természetesség ad értéket. Abban, hogy a közönségből magához hív egy szájharmonikást zenélni a színpadra, nem olcsó, rutinos reklámfogást látunk, sokkal inkább annak őszinte megnyilvánulását, hogy magával egyenrangúnak érzi a hallgatóságot. Repertoárján egyébként a szokványos

12 ütemes bluegrass-szal rokon formák is megtalálhatók. Ebben a tekintetben Big Bill Broonzyhoz hasonlítható, gitártechnikája is a nagy-nevű elődére emlékeztet.

Az esti "nagy" koncert első része a fesztivál "mélypontját" jelentette. A francia Philippe Caillat Trió tagjait "beoltották swing ellen", ami önmagában nem lenne baj, azonban a progreszszív rock és az avantgarde jazz bizonyos irányzataiból ismert, a páratlan metrumokat, ritmusváltásokat alkalmazó, a funkciós harmónialépéseket kerülő stílust lélektelenül, minden átütőerő nélkül játsszák, így zenéjük unalmas, mesterkéltséges. A trió vezetője hiába sorakoztatta fel a hangszerek egész arzenálját: váltogatta az akusztikus, az elektromos és a 12 húros gitárt - az eredmény ugyanaz az álmosító hangszín, mechanikus "futkározás" maradt.

Sandra Wells és együttese ha mással nem is, legalább a látvánnyal tudott valami pluszt nyújtani az előző proukcióhoz képest. Műsorukat leginkább a "jazzt imitáló igényes szórakoztatózene" kategóriájába tudnánk sorolni. Az angol énekesnő rutinosan mozog a színpadon, ismeri a show-elemek minden csinját-bínját. Kedvesen, tisztán éneklő a swing- és divatos musical-slágereket, a kínosan, hangról hangra begyakorolt scat-improvizációkat - jazzes hangszín nélkül, "gondosan kikerülve" a blues-hangokat. Az együttes kísérő feladatát megfelelően látja el. Ezek után felüdülésként hatott a Binder Quintet muzsikája. Avantgarde együttesükben elsősorban nem az egyes improvizációk érdemelnek említést, hanem a kvintettnak napról napra kiforrottabb, a hazai jazzben semmi máshoz nem hasonlítható hangja. Muzsikájuk felidézi a magyar nóták, a kuplák, a sramlizene világát. Olyan paródia ez, amelyen nem tudunk felszabadultan nevetni, inkább nosztalgikusan, régi-önmagunkon mosolyogni. A számokba ügyesen belekomponált taps, zümmögés, kurjongatás már megszokott kifejezőeszközeiké váltak, de e téren mindig akadnak újabb meglepő ötleteik. Most például egyik új darabjukat két szájharmonika nyitotta, megadva a jellegzetes hangulatot.

A Jazz-Hétvége egyik meglepetése volt a koncertet záró kiváló nyugatnémet Michael Sagmeister Trió játéka. Ugyanaz a gitár-basszus-dob felállítás, mint a koncertet nyitó Philippe Caillat Trióé, és mégis, micsonda különbség! Hamisítatlan, vérbeli jazz, szédületes tempókban előadott sziporkázó, lendületes szólók, akár bebopos, coltrane-os vagy rockos számokról legyen is szó. (Jellemző, hogy a fesztiválon immár harmadszor felhangzó Parker-bluest, a Billie's Bounce-t az előzőekhez képest legalább dupla tempóban adták elő.) Az ifjú Sagmeister mindent tud a gitáron: Charlie Christian" egyujjas "futamai, Wes

Montgomery oktávmenetei, Barney Kessel bluesos akkordszólói Pat Metheny legmodernebb játékelemeivel egyesülnek nála sajátos stílusban. Az együttes többi tagja is kiváló szólista, amellet, hogy remekül kísér. A bőgős Jochen Schmidt nem mindennapi muzikalitásának adta tanújelét egy 6/8-os számban előadott gondolatlessi improvizációjában. A dobos Michael Küttner is nagy tetszést aratott hatásos szólójával. Furcsa, kicsit szögletes swingjét, szólójának szimmetriáját, mértani idomhoz hasonlítható szabályosságát inkább speciális stílusjegyek, mint hibának könyvelhetjük el. A jam session-ön hajnaltájban alakult ki remek hangulat. A Gárdonyi-Vasvári-Szende ritmusszekcióhoz és Lakatos " Tony " -hoz csatlakozó Cony Bauer bebizonyította, hogy a standardek és bluesok világában is igencsak otthon van. Még Haslam is igyekezett a péntek esti csorbát kiküszöbölni, előbb azonban " Tóniká"-val hangszeret cserélt. Kedves epizód volt, amikor a kanizsai jazzklub képviselője köszöntötte és megajándékozta dr. Beke Árpádot, a város jazz-életének lelkes szervezőjét a jazzhétvége alkalmából. A népszerű "doki " elővette trombitáját, és egy szép blues-zal köszönte meg a figyelmességet.

Elérkezett az utolsó nap, amikor egy kellemetlen hírt kellett tudomásul venni: a Masina Jazz-csoport egyik tagjának katonai behívója miatt lemondta a részvételt. Így délután a klubteremben csak a László Attila - Snétberger Ferenc gitárduó mutatkozhatott be. A repertoár - bossa-novák, bluesok - emlékeztetett a Jávori Együttes pénteki műsorára, amelynek kapcsán már szoltunk Snétberger Ferenc érényeiről. Itt azonban feltétlenül ki kell emelnünk az egyes-egyedül előadott, csodálatosan felépített bossa-nova-szólót a Wave témájára. Kár, hogy az intim hangulatú kamarakoncert közönsége László Attila játékát nem értékelte kellőképpen, pedig egyik-másik improvizációja ugyancsak tapsot érdemelt volna.

Az esti zárókoncerten elsőnek Tone Jansa, a kiváló jugoszláv szaxofonos-fuvolista és quartetje mutatkozott be. Jansa mindent elsajátított a modern szaxofonozás coltrane-i világából, együttesével azonban sajátos, nemzeti utakat keres, ezt mutatják a koncerten előadott, túlnyomórészt délszláv elemekre, balkáni aszimmetrikus ritmusokra épülő kompozíciók. Az együttesből - melynek tagjai korrektül kísérnek, de szólisztikus szerepet nemigen vállalnak - okvetlen ki kell emelnünk Ratko Divjak dobos precíz játékát.

Ami ezután következett, az Cony Bauer műsora mellett a fesztivál másik csúcspontját jelentette: nemzetközi workshop Didier Lockwood, Yochko Seffer, Roland Batik, Pege Aladár és Fritz Osmeck közreműködésével. Hallottunk, olvastunk már a néhány éve üstökösként feltűnt ifjú francia

Fritz Osmec   Didier Lockwood   Pege Aladár   Yochko Seffer

hegedűs-titánról, aki a népszerűségi listákon honfitársát, Jean-Luc Pontyt is maga mögé szorította. Azonban már az első néhány vonóhúzás után nyilvánvalóvá vált, hogy itt valami csodálatos fog történni, Didier Lockwood muzsikájában az "itt és most" élménye minden képzeletet felülmúlt. A legnagyobb csoda az, hogy tulajdonképpen nem csinál semmi újat: a modern jazz eddigi eredményeit foglalja össze, tetőzi be Monk-tól Coltrane-ig, Grappellytől Pontyig. És ami a lényeg: végleg emancipálja a hegedűt; az ő kezében minden vitán felül áll, hogy a hegedű igazi, "par excellence" jazzhangszer! (50 éve Art Tatum tette ugyanezt a zongorával) Amit játszik, az korántsem csupán üres technika, ellenkezőleg! Szólóit hihetetlen vitalitás, lendület és robbanékonyság jellemzi, és mindennekfelett: melodikus és ritmikai gazdagság. Nem véletlen, hogy alkalmi partnereit - akik méltó társai voltak ezen az estén - mennyire tudja inspirálni. Pege Aladártól évek óta nem hallottunk ilyen szívvel-lélekkel játszott, néhol elmélyült, néhol játékos szólókat (kedves epizód volt a spontán kialakult Lockwood-Pege vonóspárbaj). A két fiatal bécsi muzsikust, Roland Batik zongoristát és Fritz Osmec dobosát is kitért magáért. Milyen kár, hogy elavult a "hot jazz" kifejezés! Ha a modern jazz terminológiájában még

használatos lenne, erre az áttelekített zenére feltétlenül illenek! Szándékosan nem említettük eddig a magyar származású szaxofonos, Yochko Seffer nevét. Úgy tűnt fel ugyanis, hogy bár sodró lendületében követi ezt a muzsikát, zenei gondolatai gyakran mintha egészen más utakon járnának. (Különösen a bluesban volt majdnem lehetetlen periodikusan követni improvizációját.) Sajátos zenei világáról aztán valódi képet alkothattunk a Lockwooddal együtt előadott zongora-hegedű duó - egy Bartókos, kortárs-zenei jellegű kompozíció - alapján.

A fiatalok által rendkívüli módon tisztelt Szabados György zárta együttesével a fesztivált, ezúttal szextett felállásban. Triójával két évvel ezelőtt ugyanitt aratta az első igazán nagy hazai fesztiválsikert. Hogy most, Lockwoodék után is kirobbanó tetszés fogadta műsorukat - önmagáért beszél. A Fekete Istvánnal (trombita), Dresch Mihállyal (tenorszaxofon) és Körmeny Ferencsel (brácsa) kiegészített együttes ugyanazt a népzenei fogantatású, öntörvényű Szabados-zenét játssza, mint a trió. A három vendég-zenész érti és igyekszik játékában is magáévá tenni a kompozíciók lényegét. Ha akadtak is apróbb hibák, azok csak az elégtelen mennyiségű próbalehetőségből adódhattak. A közönség követelésére ráadásaként egy blues következett - a la Szabados - méltó befejezésül a fesztiválnak.

Ha szabad egy fesztiválról általános következtetéseket levonni (és az egész jazzvilág tendenciájára vonatkoztatni) , feltűnt az elektronikus, rock-jazz együttesek, valamint a szélsőséges, anarchikus free csoportok teljes hiánya. A rock-és free-elemek beépültek és szerves részeivé váltak a mainstream-zenének. A melodikus, lüktető ritmusú, meszterkéletlen és felépítésében arányos zenét játszó együttesek nyerték el a hallgatóság tetszését, és túlnyomó részben ilyen együttesek is léptek fel! Szembeszökő a közönség érettsége, hozzáértése: a jó zenét értékeli, a gyöngét elutasítja, függetlenül attól, hazai vagy külföldi együttesről van-e szó. S bizony, e jazz-hétvége külföldi szereplői közül viszonylag több nyújtott gyenge teljesítményt a hazaiakhoz képest! Kérdés, nem kellene-e alaposabban utánanézni a jövőben: igazi művészetért vagy selejtért adjuk-e a drága valutát ?!

Márkus József

Jazzkoncertek (1989 -1996)

Ki hitte volna, hogy az 1986-ban megtartott jazzfesztivál és a jól sikerült jazzkarácsony után milyen kedvezőtlen változások következnek be a kanizsai jazz-életben. Az egyre rendszertelenebbé váló jazzrendezvények ugyan több helyszínen folytak (Centrál söröző, HEMO, HSMK) , de az egyre nyomasztóbbá váló pénzügyi helyzetbe kerülő művelődési intézmények számára nagy gondot jelentett az addig megszokott programok megtartása. A nagymúltú kanizsai jazzklub is kénytelen volt bezárni. Azután hamarosan feloszlott a Kanizsa Jazz Együttes és a Hot Brass Band. A kritikus években a HSMK népművelői, élükön Horányi Ivánnal, szervezték azokat a koncerteket, amik még életben tartották ezt a népszerű rétegenét. Szükség is volt erre, hiszen 1986-1991-ig nem volt jazzfesztivál a városban. 1989-től fokozatosan újra felszálló ágba került a jazz, melyhez hozzájárultak azok a civil kezdeményezések, melyek a meglévő igények kielégítésére jöttek létre. A teljesség igénye nélkül szeretnék felidézni egy-két különlegesség-számba menő koncertet és bemutatni azokat a helyszíneket, amik az elmúlt években helyet adtak ezeknek a rendezvényeknek.

Hevesi Sándor Művelődési Központ (HSMK)

A jazzfesztiválok és koncertek fő rendezője. Nemcsak hazai előadókkal szervez koncerteket. Jól kamatoztatja a Magyar Rádióval kialakult kapcsolatot és ennek eredményeként több rádiófelvétel készült Kanizsán. Rendszeresen jelentkező jazzkoncertek a Jazzkocsmá, a Jazzfarsang és a Teaház programjaiban zajlanak. A városi nagy rendezvényeket is itt tartják. A 80-as évek közepétől a kulturális kapcsolatokban nyitás következett a nyugat-európai országok felé. Kanizsai kórusok, néptáncegyüttesek és fúvós zenekarok vendégszerepeltek többségében az Alpok - Adria régió országaiban. Az ausztriai Gleisdorf városával kibontakozó partnervárosi kapcsolat részeként egy fiatalokból álló all stars zenekar mutatkozott be városunkban. Az 1988-as montreux-i jazzfesztivál sztárjaiból alakult nemzetközi csapat, a Special Event, kifejezetten erre a koncertkörútra jött létre. Kapcsolatfelvétel céljából érkeztek Kanizsára a triesti konzervatórium tanárai, Silvio Donati (zongora) a Nemzetközi Jazz Szövetség tagjának vezetésével. A trió célja, hogy a klasszikus zenét és a jazz elemeit ötvözve népszerűsítse a jazz-zenét. A zongora -fuvola - gitár összetételű olasz együttes tanárai vonzó példát mutattak a jazz-oktatás egyik lehetséges útjáról.

US. Air Force Band

"Szaxival jöttünk, nem puskával", lehetne a mottója az Európában állomásozó amerikai légierő fúvószenekar által adott térzenének. A taszári légitüntetóra hazánkba érkező együttes jól sikerült szabadtéri koncertet adott a város főterén. A szovjet emlékmű eltávolítása előtti utolsó koncert volt ez az Erzsébet téren. 1994-ben újra felléptek a HSMK színháztermében, ismét bizonyítva, hogy kiváló muzikusokból verbuválódott a zenekar. Malecz Attila jóvoltából több kimagasló koncertet sikerült megszervezni. Közülük Gárdonyi László (zongora) produkciója aratta a legnagyobb közönség sikert. A Berklee College of Music zongoraprofesszora azon európai jazzmuzikusok közé tartozik, akiknek sikerült

gyökeret eresztetniük az Új Világban. A "Változó sztenderdek" című műsorát még az amerikai bemutató előtt ismertette meg velünk. Igazi zenei csemege volt Boško Petrović nemzetközi zenekarának előadása az első Kanizsai jazzfarsangon. Petrović mellett az olasz jazz nagy öregje Gianni Basso és a kitűnő szlovén gitáros, Grasić emelkedett ki a zenekarból. A Magyar Rádió ezt a műsort is rögzítette. A kamara-jazz kedvelőinek emlékezetes marad a Szakcsi Lakatos Béla-Babos Gyula - George Jinda szuper trió fellépése. A jó hangulatú koncert után sejteni lehetett, hogy a folytatás nem marad el. Szakcsiról tudjuk azóta, hogy milyen sikeres az USA-ban. Babos Gyula Blue Victory albuma is ennek a sikeres együttműködésnek köszönhető. A II. Kanizsai Művészeti Napok keretében ismerkedhetett meg a közönség a belga Patrícia Beysens és David Janeway duó műsorával. A Bop-Art Orchestrával turnézó Beysens énekesként és szárnykürtösként is igazolta a róla szóló pozitív kritikákat. Janeway a fiatal mainstream zongoristák jeles képviselőjeként remekelt. A Magyar Rádió és a HSMK közötti együttműködés legfrissebb gyümölcse a Fair Play és Balázs Elemér együttesének tavaszi koncertje volt. A Fair Play-ből Parádi József (bőgő) és Laki Ákos (szaxofon), míg Balázs Elemér kvintettjéből Winand Gábor szaxofonos-énekes nyújtott kiemelkedő teljesítményt.

Bontovics Kati

Helyőrségi Művelődési Otthon

A hajdani jazzklub hagyományait feléleszteni akaró fiatalok kezdeményezésére 1990 év végén Jazz Esték címmel indult új sorozat. Milassin Tamás jazzkedvelő vállalkozó és Tiborcz Iván elképzelései alapján hosszú ideig rendszeres fellépési lehetőséghez jutott a Tiborcz kvartett. A zenekar tagjai Tiborcz Iván (szaxofon), Sinkovics István (billentyűk), Pusztai "Titusz" László (basszusgitár) és Inoka Zsolt (dob).

Mike Westbrook, a kiváló brit zongorista - zeneszerző nyilatkozta egyhelyütt, mikor arról faggatták, mit jelent számára a jazz?: "Jazz = freedom". Talán ez a gondolat inspirálta a HEMO és a

nagykanizsai liberális klub szervezőit, mikor az 1993-as Deák Ferenc évforduló alkalmából jazzkoncerttel kedveskedtek a kanizsai közönségnek. Bontovics Kati és triója fergeteges műsort adott ezen az estén.

Jazz Café

A civil kezdeményezések egyik jó példája az az éjszakai klub, melyet a Gombor család hozott létre. 1993-ban A Jazz Café-val egy régi álom valósult meg. Ez az a hely, ahol a jazz a legfontosabb. A bár állandó zongoristája Tiborcz Iván. Jó hangulatú kamarakoncertet adott itt a Gadó Gábor trió, a Hardline trió, Vukán György. A Jazz Café specialitása, hogy helyet ad a városi jazzrendezvények utáni, hajnalig tartó jam session-öknek.

Hely Klub

1993-ban nyitotta meg kapuit egy kanizsai középiskola pincéjében. A bensőséges diák-klub nem kisebb feladatra vállalkozott, mint a fiatalok kulturális igényeinek színvonalas kiszolgálása. A jazz és blues koncertek mellett irodalmi előadásokat tartottak. Alternatív és amatőr együtteseknek kínáltak bemutatkozási lehetőséget. Filmművészeti sorozatuk is számos világhírű művet ismertetett meg az érdeklődőkkel.

Juhász Gábor, Szőke Szabolcs

Gyakran szerepelt itt Gadó Gábor triója és az In Line. Egyik legemlékezetesebb jazz-est talán a Trió Stendhal fellépéséhez fűződik. A Hely klub legnagyobb vállalkozása az 1994-es Világvegi Zenei Napok volt. Az egyhetes monstre programokban a művészeti ágak szinte valamennyi területe képviseltette magát. Több programot "hely" hiány miatt nagyobb termekben kellett megtartani.

Állami Zeneiskola

Történelmi hely. Itt volt Nagykanizsa jazz-életének első koncertje a szekszárdi Kelemen trióval. Az alapfokú jazzoktatás mellett rendszeresen ugyan, de tartanak jazz programokat. Az itt végzett és végzős fiatal tehetségek közül említésre méltó Inoka Zsolt, Kőfalvi Csaba és Tóth Tamás dobosok, Sinkovics István zongorista, akik kitarásuk és szorgalmuk révén nagy sikerek letéteményesei lehetnek. 1995-ben Karácsonyi Koncert keretében Süle László zongorahangvesenyére került sor. A Helsinkai Jazzkonzervatórium tanára a város 750 éves évfordulója alkalmából koncertezett a zeneiskolában. Húsz év után újra Kanizsán hallhattuk Pleszkán Frigyeszt, akit az egykori jazz - zongorista generáció egyik legfényesebb üstökőseként ismertünk meg. 1996-os szereplése sem okozott csalódást.

Kanizsa Jazz Együttes

A 15 évig működő Kanizsa Jazz Együttes két alapító tagjával, Ámon Istvánnal (A) és dr. Beke Árpáddal (B) elevenítettük fel együttesük történetét.

H: Mielőtt rátérnénk a Kanizsa Jazz Együttes történetére, hadd kérdezzem meg, ti hogyan kerültetek kapcsolatba a jazz- zenével ?

Á: Én Lentibe, majd Nagykanizsára kerülésem előtt Budapesten éltem. Gyermekkoromban a harsona volt a kezdő hangszerem, majd klarinétozni kezdtem. Nem csoda, hogy zenei példaképem akkoriban Benny Goodman és Artie Shaw volt. Később mégis szaxofonos lett belőlem. Míg Budapesten éltem, számos helyen megfordultam, ahol jazzt lehetett hallgatni. Különösen emlékeztetek az Egyetemi Színpadon és a Gellért Szállóban hallott koncertek. A Gellérten ismerkedtem meg Garay Attiláékkal. A szünetekben beszélgettünk a jazzről, és kottákat is kaptam tőlük.

B: Választott hangszerem 12 éves korom óta a trombita. Viszonylag korán kezdtem el különféle diákzenekarokban játszani. Itt próbálgattam improvizatív készségemet fejleszteni. Pécssett egyetemi tanulmányaim mellett több zenekarban játszottam. Jazzt az üzletzene befejezése utáni jam session-ökön játszottunk. A híres budapesti Dália Jazz Club után másodikként az országban Pécssett alakult jazzklub, melynek munkájába kezdettől fogva bekapcsolódtam. A jazz barátait és művelőit itt kezdtem el megismerni. Az itt eltöltött évek alatt kapcsolatrendszerem kiszélesedett, nemzetközivé vált.

H: Köztudott, hogy a jazz-zene az ötvenes években tiltott műfaj volt. Milyen lehetőségek adódtak a koncertek mellett, a jazz megismerésére ?

Á: A jazz magyarországi megjelenését először a kíváncsi szemlélődés, később botrányok övezték. Hosszú ideig meglehetősen pejoratív megítélés alá esett a jazz. Azok a kiváló jazzmuzikusok, akik akkor játszottak, kemény csatát vívtak a jazz elfogadtatásáért. Közülük sokan el is hagyták az országot. A cigányzene és a szalonzene mellett, hosszú idő telt el a jazz szórakozóhelyeken való elfogadtatásáig. Lemezekhez és kottákhoz csak a Rózsavölgyiben és egy magánkereskedőnél lehetett hozzájutni. A zenészek többsége magától és egymástól tanult jazzelni.

B: Én a bárokat is fontos helyeknek éreztem, ahol swinges ízű zenékkal is több zenekar próbálkozott. Szinte meghatározó volt a jazz magyarországi népszerűsítésében a Willis Conover által szerkesztett jazz műsorok szerepe, az Amerika Hangja Rádión. Nekem is lehetőségem

nyílt arra, hogy személyesen megismerkedjek vele. Több esetben találkoztunk, és anyagokat is kaptam tőle. Conover úr adásaiban nemcsak a különféle stílusok autentikus reprezentánsait volt módomban tanulmányozni, hanem magyar előadásokat is. A Zágón Iván által készített un. röntgen- film lemezfelvételeit is az Amerika Hangjából ismertem meg, amelyek elég kalandos úton jutottak ki Magyarországról. Nem szabad elfelejteni, hogy a jazz sokáig tiltott műfaj volt. Én úgy gondolom, hogy az amerikai filmek is hozzájárultak a jazz népszerűsítéséhez.

H: Térjünk rá most a Kanizsa Jazz Együttes alakulására. Hol és milyen előzmények után alakult meg az együttes?

Á: 1968-ban kerültem Lentiből Nagykanizsára. Katonazenész voltam, akinek régi álma volt, hogy egy jazz-együttesben játsszon. Első találkozásom a kanizsai zenészekkel a Park étteremben volt. Baráth Béla szaxofonos helyett ugrottam be a zenekarba, akit akkor vittek ki Csehszlovákiába. Gazdag István bőgőssel gyakran lejártunk a Centrál bárba, ahol akkoriban Pálfi Attila zongorázott. Itt ismerkedtem meg Beke Árpival.

B: A Centrálban sokat beszélgettünk a jazzről és arról, hogy Kanizsán is jó lenne egy jazzegyüttest alakítani. Sokszor levittük a hangszereinket, és záróra után jazz örökzöldeket és swinges zenét játszottunk. Zenekarunk, Ámon István (szaxofon) , Pálfi Attila (zongora) , Beke Árpád (trombita) Gazdag István (bőgő) és Illés Zoltán (dob) összetételben alakult meg.

H: Az együttesben sajátos munkamegosztás alakult ki.

Á: Az én egyik feladatom a repertoár összeállítása volt. Hozzáteszem, hogy a számválasztásokat mindig közösen beszéltük meg, és ebből kerekedett ki a műsorunk. Másrészt a próbákat irányítottam. Rám hárult a Kanizsára került sorkatona jazzisták bevonása az együttesbe. Megemlítenék egy-két olyan zenészt, akik azóta országos hírnévre tettek szert: Esze Jenő (zongora), Folk Iván (gitár), Gróf Zoltán (ventilpozan).

B: Társaim rábízta, hogy keressek egy helyet, ahol rendszeresen gyakorolhatunk. Ezt az Erkel Ferenc Olajipari Művelődési Házban találtuk meg, és talán az sem véletlen, hogy itt alakítottuk meg Pék Pállal 1972-ben a nagykanizsai jazzklubot. Egy évre rá a Fegyveres Erők Klubjába tettük át székhelyünket.

H: Viszonylag rövid idő alatt megtörtént első bemutatkozásotok a Magyar Rádióban. Egy Kiss Imrével (a MR zenei osztályának volt

vezetője) készült, 1984-es Szigeti Péter interjúban a következő olvasható: - A hatvanas évek végén, a hetvenes évek elején kultúrpolitikai elképzelés volt a vidéki rendezvények számának növelése. Ami Budapesthez ötven kilométernél közelebb volt, az már számításba se jöhetett. Ez lehetett a rejtély kulcsa ?

B: Ezt nem tudom, viszont kétségtelen, a klubmozgalom kezdettől fogva a legmagasabb színvonalon működött, és ez kellő előkészítést adott együttesünk bemutatkozására. A Petőfi rádióban volt egy sorozat, melynek keretében vidéki városokból adtak közvetítést, és ennek részeként került zenekarunk műsorba. A Kanizsai rádiófelvételek sorában egyébként a mi szereplésünk volt a harmadik. Ebben az időben főleg swing és cool-jazzt játszottunk. Később, amikor már jobban összerázódtunk, be bop és hard bop számokat is előadtunk.

H: Nagykanizsán kívül hol léptetek még fel ?

Á: Főleg dunántúli jazzklubokban, és a regionális jazztalálkozókon. Ezek sorában a székesfehérvári volt számunkra nagyon emlékezetes. Itt Süle László játszott velünk. Egyik pécsi koncertünkön már teljes fűvósszekció alakult ki Kormányos Ferenc szaxofonos és Gróf Zoltán ventilpozanossal. Itt készített a Pécsi Rádió velünk egy felvételt, aminek zenei anyagát később egy filmre montírozták. Szekszárdon sem voltunk ismeretlenek, sőt Beke Árpit szólistaként is többször hívták játszani.

H: Rengeteg fellépést tudatok magatok mögött. Az együttes sikerrel szerepelt Kanizsán és több városban. Azután valami történt. 1987-ben a közönség számára meglepetésszerűen felbomlott az együttes.

Á: 1986-ban a Jazzkarácsony alkalmából volt az utolsó fellépésünk. A 80-as évek második felében egyre kevesebb meghívást kaptunk. Az, hogy csak Kanizsán zenélünk, már egyikünknek sem felelt meg. Egy ideig Nosztalgia Zenekar néven próbáltuk más, nem jazz műsorral átvészelnéni a krízist, de nem sikerült.

B: A hazai jazz-mozgalomra a gazdasági élet egyre nehezülő körülményei károsan hatottak. A kulturális élet több területén bizonyos megtorpanás volt tapasztalható a 80-as évek közepén. Jazzklubok sorra szűntek meg az országban. Ez azt eredményezte, hogy a hazai jazz együttesek is egyre kevesebb fellépési lehetőséghez jutottak. A klubok többsége a fellépő együttesek útiköltségét sem tudta kifizetni, és hol volt akkor még a tiszteletdíj. Látva a tendenciákat, erőmet a jazzklub és a jazzfesztivál életben tartására összpontosítottam. Sajnos a külső és belső tényezők időlegesen parkoló pályára tették a kanizsai jazzmozgalmat.

H: Hogy éltek most? Akár egy koncert erejéig fellépnének-e újra?

Á: Én katonazenész maradtam nyugdíjazásomig. Ma sem unatkozom, hiszen vezetem az Olajbányász Fúvós Zenekart és a Nosztalgia zenekart, emellett a kanizsai szimfonikus zenekarral is fellépek.

B: 15 évig voltam a kanizsai jazz élet irányítója. A jazzklub 1988-ban történt megszűnése után Körmendre költöztem, családot alapítottam. Orvosként a mai napig praktizálok. A jazzlemezeket továbbra is gyűjtöm. Az utolsó kérdésre a válaszom, hogy próbák után nagyon szívesen fellépnék egy ilyen koncerten.

A Kanizsa Jazz Együttesben játszottak:

Ámon István - szaxofon,
Beke Árpád- trombita
Dugmanits Zoltán - gitár
Esze Jenő- zongora
Folk Iván - gitár
Gazdag István- bőgő
Gróf Zoltán - ventilpozan
Illés László - dob
Kém Sándor - zongora

Kormányos Ferenc id. - szaxofon
Muik Tibor - dob
Murka László - basszusgitár
Pacsá Sándor - dob
Pálfi Attila - zongora
Süle László - zongora
Tábori Imre - gitár
Vukics László - dob

Hot Brass Band

Nagykanizsa jazz-életének egyik meghatározó zenekara 1979-ben alakult. Létrehozója Baráth Zoltán zeneiskolai tanár volt. A 10 évig működő együttesben több ismert jazzmuzsikus is játszott, pl.: Gadó Gábor, Elek István, Süle László, Pados Zoltán és Gróf Zoltán. A zenekarhoz utolsó időszakában énekesnők is csatlakoztak: Baráth Yvette és Ernszt Katalin (a legendás Kex együttes egykori énekesnője).

A sikertörténetről Baráth Zoltánnal beszélgettem.

H: Zenekarod tagjai különböző műfajoktól érkeztek a jazz-hez. A te esetében ez hogy történt ?

B: Családi ösztönzésre, 10 éves koromban kezdtem el kürtön tanulni. Tanulmányaimat a Pécsi Zeneművészeti Főiskolán folytattam. A főiskolán működött egy zenekar, aminek tagja voltam. Rám ebben a korszakban a Chase, a Chicago és a Brecker Brothers volt nagy hatású, és az ő zenéjükön keresztül kerültem közel a jazz-hez.

H: A főiskola elvégzése után visszajöttél Kanizsára tanítani. Milyen előzmények után alakítottad meg a Hot Brass Bandet ?

B: Amikor visszatértem, már pezsgő jazz-élet folyt a városban. A jazz-klub és a jazzfesztivál programjain felnövekedett generáció körében nagy népszerűségnek örvendett a jazz. A Hot Brass Band tagjai a zeneiskola növendékeiből verbuválódtak. A zenekar kilenc fővel alakult, 1979 év elején. Fúvószenekar lévén, és mivel a zenekar tagjai többségében fiatalok voltak, először street band zenét játszottunk. Heti 3x2 órát gyakoroltunk az akkori úttörőházban.

H: A zenekar már az alakulás évében komoly sikereket ért el.

B: Első sikerünket Zalaegerszezen értük el, majd ezt követően a Helikoni Ünnepeken is bizonyítottunk. A Keszthelyen két évente megrendezésre kerülő ifjúsági kulturális seregszemle nem kisebb nagyságokat indított el a pályán mint pl. : Vukán György. A Helikonon hatalmas sikerünk volt. Teljesítményünket aranyéremmel és különdíjjal jutalmazták. A sikerek újabb lökést adtak. Ezután merült fel annak a lehetősége, hogy az 1979-es Nagykanizsai Nemzetközi Jazz-Hétvégén felléphetünk. Ez óriási lehetőséget és kihívást jelentett számunkra. Erősítésként vendégművészeket kértünk fel. Így került a zenekarba Elek István szaxofonos és dr. Beke Árpád trombitás.

H: Már a Kanizsa Jazz Együttesnél is említésre került, hogy a városba került katonazenészek közül sokan játszottak kanizsai együttesekben.

B: Ez Ámon István érdeme volt. Sorakozta korábban velünk muzsikált Gróf Zoltán ventilpozanos, Murka Gyula gitáros és Rideg Sándor kiváló fuvalista. Alkalmanként helyi hivatásos katonazenészek is csatlakoztak hozzánk.

H: Személyes kapcsolatok révén, úgy tudom, más településeken élő zenészek is játszottak veletek.

B: A kanizsai alapzenekart bővítettük időnként dunántúli zenekarrá. A Hot Brass Bandnek vendégzenészei Marcaliból, Hahótról jöttek. Budapestről Gadó Gábor gitáros, Pados Zoltán pozanos és Elek István játszott velünk.

H: A tíz év alatt a zenekar személyi és stílusváltáson esett át. Mennyire határozta meg ezek a körülmények a repertoárotokat ?

B: A Hot Brass Band fennállásáig többször átalakult. Rajtam kívül csak Vámos Béla szaxofonos játszott végig a zenekarban. Az új zenészek új színeket hoztak a zenekar életébe. Műsorunk követte az együttes zenei fejlődését, így a dixlandtól a jazz-rockig szinte minden stílusban játszottunk. Zenekarvezetőként egyre nagyobb feladat hárult rám, a hangszereléstől a próbák levezetéséig. Ez különösen az együttes big band időszakában érződött. Mindenesetre megérte, hiszen az egyik, Kecskeméti Big Band Találkozón kirobbanó sikerünk volt. Tomsits Rudolf is elismeréssel szólt produkciónkról.

H: Nagykanizsán hosszú ideig a Helyőrségi Művelődési Otthonban játszottatok. Milyen vidéki, esetleg külföldi szerepléseitek voltak ?

B: Kanizsán az említett Helyőrségi Művelődési Otthon Jazz-presszó sorozatában rendszeresen felléptünk. Szerepeltünk iskolai ünnepségeken, nyári kulturális rendezvényeken és gyakran adtunk térzenét is.

Iváncsics János egyik musicaljének előadója is a Hot Brass Band volt. Szívesen emlékezem az 1986-os Jazzkarácsonyra és az 1988-as erdélyi letelepedőkért rendezett Segélykoncertre (szervezői: Horváth Gábor és Czene Csaba voltak). Sikeres volt az együttes életében az 1989-es kecskeméti Aranyhomok fesztivál.

Budapesten a Kőszegi Imre vezette Keleti Jazz Klubban nagyzenekarral, míg az Iparművészeti Főiskolán az együttes tagjaiból alakult trióval mutatkoztunk be. Ebben Süle László zongorázott, testvérem, Baráth Sándor dobolt és én gitároztam.

Indultunk az 1988-as Ki mit tud ? -on, ahol a budapesti elődöntőig jutottunk. Az Almási téri Szabadidő Központban (Aorta fesztivál) tartott előadásunkra nagyon büszke vagyok, hiszen ekkor már vendégművész bevonása nélkül is színvonalasan játszottunk. Amatőr zenekarként ez volt a legtöbb, amit elérhettünk, hiszen vetélytársaink jazzkonzis növendékekkel megerősítve álltak ki.

Külföldön egyszer voltunk. Az ausztriai Gleisdorfban, Kanizsa partnervárosában egy kulturális küldöttséggel vendégszerepeltünk.

H: Maradt - e az együttesről hang- vagy videofelvétel ?

B: Nem tudom, hogy a Magyar Rádióban megvan-e még az 1979-es fellépésünk anyaga, de erről a koncertről készült super 8-as film és hangfelvétel. A 1986-os Jazzkarácsony videoanyaga is megvan. A rólunk szóló tudósítások a megyei lapban és a Nemzetközi Jazz Fórumban találhatóak.

H: Mikor volt az utolsó koncertetek?

B: Az együttes 10 éves évfordulója alkalmából rendeztünk egy búcsúkoncertet 1989 őszén, az Erkel Ferenc Művelődési Házban. Az, hogy feloszlott a Hot Brass Band, több okra vezethető vissza. Ezek között anyagi, személyi és koncepcionális okok húzódtak. Azt hiszem azonban, hogy egy amatőr zenekartól ez az egyévtizedes együttlét is szép teljesítmény volt.

Nagy sikernek tartom, hogy együttesünkben Vámos Béla, Pusztai László és Sinkovics István zenei pályájának alakulásában meghatározó volt a Hot Brass Bandben eltöltött idő.

H: Mivel foglalkozol jelenleg?

B: Az Állami Zeneiskola igazgatója vagyok. Tanítok, játszom a Kanizsai Fúvós Ötösben, és a Kanizsai Szimfonikus Zenekarban. Dolgozom egy zeneelméleti számítógépes feljesztésen, egy országos stáb tagjaként. Emellett saját zene-pedagógiai tanulmányomat is szeretném befejezni.

Munkahelyemen, a zeneiskolában továbbra sem szakadt meg a kapcsolatam a jazz zenével. Egy növendékekből álló jazz-zenekar felkészítését végzem. Az 1996-os Jazzkarácsony szervezésében is feladatokat vállaltam, és ha minden összejön, újra fellép a Hot Brass Band.

H :Happy and-ként ennyi.

A Hot Brass Band-ben játszottak:

Ámon Attila (szaxofon)	Lakatos Zsolt (klarinét)
Ámon István (szaxofon)	Murka Gyula (gitár)
Bányai István (trombita)	Murka László (basszusgitár)
Baráth Ivette (ének)	Nemere László (technikus)
Baráth Sándor (dob)	Oszter Ottó (gitár)
Baráth Zoltán (vadászkürt, gitár)	Pados Zoltán (pozan)
Beke Árpád (trombita)	Polai András (trombita)
Czene Csaba (konga)	Polai Zoltán (trombita)
Elek István (szaxofon)	Pusztai László (basszusgitár)
Erdős Sándor (tuba)	Sinkovics István (billentyűs)
Ernszt Katalin (ének)	Süle László (zongora)
Gadó Gábor (gitár)	Szabó István (trombita)
Gróf Zoltán (ventilpozan)	Szép Zsolt (szaxofon)
Hajas Béla (trombita)	Tábori Imre (gitár)
Horváth András (pozan)	Tiborcz Iván (szaxofon)
Horváth Zsolt (trombita)	Tóth Tamás (billentyűs)
lnoka Zsolt (dob)	Trombitás István (trombita)
Kém Sándor (zongora)	Varga Géza (banjo, gitár)
Kiss Gábor (szaxofon)	Vámos Béla (klarinét, szaxofon)
Kormányos Ferenc id. (klarinét)	Végh Zoltán (pozan)
Kormányos Ferenc ifj. (szaxofon)	Vukics László (dob)
Korisánszky György (pozan)	Weszely Gábor basszusgitár)
Korpavári Attila (technikus)	

Dobszai Károly

Murka Gyula (Gipsy)

Tiborcz András

Tiborcz András

A Berlinben élő Tiborcz Andrásról öccsével, Tiborcz Ivánnal beszélgettem. Tiborcz András Nagykanizsa jazz-történetében különleges szerepet tölt be. A régi jazz-rajongók közül is csak kevesen ismerték, a maiak közül talán senki. Országos hírnévre a kanizsai jazz-zenészek közül talán csak ő tett szert.

T: Annak, hogy Kanizsán kevesen ismerik a bátyámat, rendkívül prózai magyarázata van. Keveset élt Nagykanizsán. Kanizsán tanult hegedülni, majd középiskolás korában Pécsset folytatta zenei tanulmányait. A konzervatóriumot is ott végezte el bőgő szakon.

H: Emlékezetem szerint kacérkodott a rockzenével is. Ha jól tudom, basszusgitározott.

T: Igen. A beat korszak rá is nagy hatással volt. Ő is, mint az akkori fiatal zenészek többsége, szólógitáros akart lenni. Az, hogy a szólógitárról basszusgitárra váltott, összefügg azzal, hogy a hegedű után rövid ideig brácsázott, majd végleg a bőgőt választotta. Az a "vargabetű", amire gondolsz, a komlói 5LET nevű zenekarhoz kötődik. Az együtttest Murka Gyula /Gipsy/ szintén nagykanizsai gitárossal alakították 1973-ban. Az összeállítás rendkívül érdekes, hiszen itt játszott Szabó Ferenc, Pege Aladár későbbi dobosa, Deák Sándor fuvolás-szaxofonos, Murka Gyula szólógitáros, Tiborcz András basszusgitáros, és Ábrahámfy György pozanos-énekes. Az 5LET jazz-rockot és Bartók feldolgozásokat játszott. Teljesítményükkel 1976-ban Arany Diplomát nyertek Nyíregyházán. András számára a klasszikus tanulmányok mellett kellemes kikapcsolódás volt ez a pár év.

H: Pécs után Budapest következett, ahol a jazztanszak hallgatója lett.

T: Az első alkalommal felvették, és ő nagyon komolyan készült arra, hogy vérbeli jazz-zenész legyen. Berkes Balázs tanítványa volt. Bőgősként évfolyamába járt a kiváló Tóth Tamás. Az az évfolyam egyébként szenzációs volt. Gondolok itt Gárdonyi Lászlóra, Lakatos Antalra és a jelenleg Párizsban élő Gritz Péterre.

H: Volt-e a bőgősök közül példaképe ?

T: Elsősorban Ron Carter és Eddie Gomez volt rá nagy hatással.

H: Melyik volt az első jazz-zenekar ahol játszott ?

T: Először Gárdonyi Lászlóval játszottak duóban. András " konzis " évei alatt Gárdonyiéknál lakott. Nagy barátok voltak, így Gárdonyi is elég sűrűn megfordult Kanizsán. A házukban tartott koncertek és jam session-ök máig emlékeztetnek. Néha a fél kanizsai jazzklub ott tolongott.

Az első zenekar, amiben muzsikált, a Lakatos kvartett volt. Ez Lakatos Antal szaxofon, Gárdonyi László zongora, Gritz Péter dob és Tiborcz András bőgő összeállításban játszott. Ez volt az akkori fiatal jazz-generáció legjobb formációja, és ezt az 1978-as Nagykanizsai Jazz-hétvégén is bebizonyították. A zenekar vezéregyénisége kétségkívül Lakatos Tóni volt. Főleg az ő és Gárdonyi Laci szerzeményeit játszották. András második és egyben utolsó nagykanizsai szereplése az 1979-es kanizsai fesztiválon volt, ahol a Deák Big Band tagjaként szerepelt.

H: A hazai klubokon és fesztiválokon kívül külföldön is többször játszott.

T: Még "konzis" korában Gárdonyival jutottak ki egy többhetes jazz táborba Svédországba. Nyugat-Európában Németországban és Franciaországban is szerepelt pl. Kőszegi Imréekkel. Tornoczky Ferenc gitáros, később Berki Tamás énekes is zenésztársa volt. Gárdonyi játékán már ebben az időben Keith Jarrett hatása érződött.

H: A Lakatos és a Kőszegi group mellett játszott máshol is ?

T: Tomsits Rudolf nemzetközi zenekarában, az 1979-es Debreceni Jazzfesztiválon. Ezt a workshop-ot Boško Petrović vibrafonos, Damir Dičić gitáros, Deseő Csaba hegedűs, Horunzsj Vladimir zongorista és Kőszegi Imre dobos alkotta. Ezen a fesztiválon még Kőszegi Imre saját zenekarának is tagja volt.

H: Egyszer csak nagy csend lett körülötte. Elhagyta az országot. Miért ?

T: Egyszerűen a katonaság elől menekült. Ausztráliában, ahol öt évig élt, nem játszott jazzt, de tanított magyar népzenet és egy magyar nyelvű rádióknak is dolgozott. Amíg ott élt, rettenetesen hiányzott neki Európa, a jó jazzkoncertek és a fellépések.

H: Mit csinál most ? Mi újság veled ?

T: Ausztrália után az akkori Nyugat-Berlinben telepedett le, ahol azóta él. Aktívan zenél, zenét szerez és egy színházban dolgozik. Sok munkája van és gyakran fellép.

H: Végezetül, ha azt mondom neked, hogy 3T, mi jut eszedbe ?

T: Hát először is, egy rosszlelkű kultúrpolitikai rendszer. Másodszor, amire gondolom, kíváncsi vagy, a három Tiborcz fivér. Dénesről, a középső testvéréről még nem beszéltünk. Ő is Németországban él. Egy szálloda zenekarának tagja, és nemcsak eredeti hangszerén, a szaxofonon, de más hangszereken is játszik. Régi vágyunk a közös muzsikálás. Remélem, ez év végére sikerül összehozni a családi triót.

Tiborcz Iván

35 éves angoltanár. Jazz-zenész. Szaxofonon és zongorán játszik. Több évet töltött az USA-ban, ahonnan 1983-ban tért haza. Jelenleg Nagykanizsán él. A kanizsai Jazz Café állandó zongoristája.

H: Jelenleg te vagy Kanizsán az egyetlen jazzmuzikus, aki rendszeresen fellép. Hogyan kezdődött a kapcsolatod a zenével ?

T: Hatéves koromban kezdtem el zongorázni tanulni. A családi indítatás is szerepet játszott ebben, hiszen mindkét bátyám tanult zenélni. Zongoráról András bátyám ösztönzésére klarinéttra váltottam, és ezen a hangszeren évekig az Olajbányász Fúvószenekarban játszottam. Több előnye is volt ennek, hiszen a zenekari játék fegyelmezettségre és pontosságra tanított. Emellett imponált az is, hogy néha még egy kis zsebpénzt is kaptunk.

H: A klasszikus zenétől aztán a jazz felé fordultál.

T: Tizenkétéves koromig a dixieland tetszett legjobban könnyedsége, vidámsága miatt. A jazz-zenével András ismertetett meg. Ahogyan fokozatosan belemélyedtem, egyre inkább megtetszett. Nekem akkor is, most is Charlie Parker (Bird) volt a király. Kottákról próbálgattam Parkert, Coltranet és Sonny Rollinst játszani. Első szaxofonomhoz is a bátyám révén jutottam. Ez egy King szaxofon volt. András, mint konzis, sokat foglalkozott velem. Szigorú tanárom volt. Elméleti és hallásfejlesztő gyakorlatokat kellett csinálnom. A házi feladatokat mindig következetesen behajtotta rajtam. Elhatároztam, hogy én is jazz-zenész leszek. Beiratkoztam Budapesten a Postás Zeneiskolába, ami a jazz-tanszak előkészítője volt. Itt a fantasztikus szaxofonos Papp József volt a tanárom. A Postásban alakult meg az első jazz-zenekar, amiben játszottam. Ez volt a Jazz GT. Ebben Muck Feri és én szaxofonoztunk,

Mátrai Horváth Péter Héjja Mátyás Tiborcz Iván Muck Ferenc Gayer Ferenc

Gayer Feri bőgőzött, Mátrai Horváth Péter zongorázott és a szintén kanizsai Héjja Mátyás dobolt. Valamennyien a konziba készültünk és lázasan gyakoroltunk. A székesfehérvári Ifjúsági és Úttörőház zenekara voltunk, mivel itt kaptunk helyet a gyakorlásra. A konziba első nekifutásra felvettek, és a Jazz GT tagjait is.

H: Emlékszel, kik jártak még abba az évfolyamba ?

T: Gadó Gábor gitáros, Szende Gábor dobos. Az énekesek közül pedig Király Éva és Oláh Emőd.

H: Konzisként több zenekarban is játszottál, és úgy tudom, országos sikereket is elértetek.

T: 1979-ben az Országos Pop-Rock-Jazz Fesztiválon, jazz kategóriában elsőkké lettünk és a fődíjat is a Jazz GT hozta el. A GT-n kívül volt egy akusztikus triónk Mátraival és Lattmann Béla bőgőssel. A konziban a Deák Tamás vezette nagyzenekarnak voltam a tagja. Mielőtt az USA-ba mentem volna, játszottam még Dresch Mihályékkal is.

H: Jól mentek a dolgok, de te mégis döntöttél. Irány Amerika !

T: Kalandvagyból mentem az USA-ba, a jazz és a szabadság országába. Régi álmom vált valóra akkor, amikor rövid görögországi tartózkodásom után leszállt velem a repülő New Yorkban. Két hónapig maradtam ebben a világvárosban. Megélni nem tudtam, viszont sikerült kapcsolatokat teremtenem és végigjárni a legendás jazzklubokat. Egyik este egy klubba belépve egy nagy John Coltrane képre lettem figyelmes, amit már láttam valahol. Kiszaladtam az utcára, és akkor láttam, hogy ez a híres Village Vanguard. Ezután szinte minden estémet ott töltöttem. Itt ismerkedtem meg egy zenekarral, akikkel egy évig Chicagóban játszottam. Többnyire rhythm and blues szerzemények tettek ki a műsorunkat. Anyagilag kicsit összeszedtem magam és visszatértem New Yorkba. Ott régi ismerőseim ajánlották, hogy próbáljak szerencsét Buffalóban. Nagy mázlim volt, hogy rátaláltam egy patinás jazzklubra, ahol három évig zenéltem. Ez volt a Colored Musicians Club. Ami fantasztikus volt, hogy az első pillanatban ahogy beléptem, rájöttem ez az a hely, amit kerestem. Ezért jöttem Amerikában.

H: Milyen volt az első találkozásod az ott játszó zenészekkel? Azt mondtad: Tiborcz Iván vagyok Magyarországról és itt szeretnék játszani!

T: Á, dehogy! Még az esti program előtt érkeztem, amikor még csak páran voltak a klubban. Leültem, és vártam mikor jönnek a zenészek. Közben megindult a találgatás, hogy honnan is jöhettek. Utólag tudtam meg, azt hitték, hogy egy kanadai francia vagyok.

Rövid bemutatkozás után elmagyaráztam, hol is van Magyarország. Az érdeklődés középpontjába kerülve nem kis meglepetésemre az ott játszó trió bőgőse egyszer csak odaszólt, hogy fújjak bele a "csőbe". Nagyon féltém, hogy megfelelek-e az elvárásoknak. Tetszett a hely és szerettem volna ott játszani. Sikerült jól debütálnom és a zenekar tagja lettem. A zenekar: Leslie Davis zongora, Mel Brewer dob, Louis Hackney bőgő és Tiborcz Iván szaxofon felállású volt.

H: Milyen volt a hely, ahol játszottatok?

T: Körülbelül 80-100 ember fért el. Főleg színészek jártak oda. A hétvégeken jam session-ök alkalmával megfordult egy-két fehér is. Buffalóban két jazzklub működött. A miénk, és egy másik, ahol inkább funky zene szólt. A klubból a helyi közszolgálati rádió többször élő egyenes adásban közvetített.

H: Visszagondolva, teljesült-e a vágyad, ami Amerikát illeti ?

T: Természetesen ! Világot láttam, nyelvet tanultam és a jazz-ben is jó tanuló éveket töltöttem el. Főleg Louis Hackneytől tanultam sokat. Hackney régebben Dizzie Gillespie latinós big bandjében bőgőzött. Profi zenész volt, aki Gillespiekkel nemcsak az USA-ban, de Észak-Afrikában és Európában is szerepelt. Buffalóban volt egy hatalmas koncerterem, ahol sikerült olyan nagyságokat látnom, mint Michael Brecker, Gerry Mulligan, Frank Sinatra és mások. Egy buffalói koncertje után Dizzie Gillespie is eljött hozzánk a klubba. Beszállt trombitálni. A közönség biztatására én is bekapcsolódtam. Mondanom sem kell, hogy kiver a víz, és igazából nem tudtam kiadni magamból azt, amit máskor. Gillespie meg csak nézett és mosolygott. Így is életem egyik legnagyobb élménye volt, hogy egy jam session-ön játszhattam vele.

H: 1983-ban hazajöttél.

T: Mivel megkaptam az amerikai állampolgárságot, büntetlenül látogathattam haza. Itthon azután úgy alakult, hogy nem mentem vissza. Láttam Amerikát és valójában csak a klub hiányzott, ahol zenéltem. Hazatérésem után először a Bakony pincében muzsikáltam, Gárdonyi Laci együttesében. Kanizsán az itt tanító Süle Lászlóval játszottam duóban. Még ez évben részt vettem a sikondai jazztábor munkájában. Amíg nem alakítottam meg önnálló együttesemet, sokat zongoráztam szólóban. Első kvartettemben Sinkovics István zongorázott, Pusztai „Titusz” László basszusgitározott, Inoka Zsolt dobolt és én szaxofonoztam. A kanizsai Helyőrségi Klubban léptünk fel rendszeresen. Budapesten is több jazzklubban megfordultunk. Ezzel a formációval

szerepeltünk az I. Alpok-Adria Nemzetközi Jazzfesztiválon 1991-ben.

H: Lemez vagy kazetta kiadásra nem gondoltatok ?

T: Gondoltunk, és részben el is készítettünk egy anyagot, amelynek a stúdiófelvételei és a nyomdai munkálatai már készek a kiadásra. Ezen két budapesti muzsikussal, Szappanos György basszusgitáros és Kovács Gábor zongorista szerepel, Inoka Zsolttal és velem.

H: Jó ideje már a Jazz Caféban zongorázol. Milyen terveid vannak a jövőben ?

T: 1993 óta muzsikálok a Jazz Café-ban. Itt többnyire zongorázom és műsorokat szervezek. A közeljövőben egy új együttessel szeretnék bemutatkozni, és nyáron szeretném beindítani az első kanizsai jazztábort. Az év végén pedig a "Jazz-karácsony" műsorában lépünk fel új triómmal.

H: A kanizsai jazzklub egyik jellemzője volt a társművészetekkel való kapcsolattartás. Milyen a te viszonyod a többi művészeti ághoz ?

T: Teljesen nyitott vagyok a társművészetek befogadására. Többször felléptem képzőművészeti kiállítások megnyitóján és irodalmi esteken. Szívesen játszom játékonysági és alapítványi koncerteken is.

Szekszárdiak Kanizsán

Teljesen természetes, hogy felmerül a kérdés, hogyan kerül egy szekszárdi zenekar a kanizsai jazzéletéről szóló könyvbe. Remélem, hogy az alábbi írásban sikerül megválaszolni ezt a kérdést.

A Szekszárdi Jazz Triót 1964-ben hozta létre két orvos, Kelemen Endre (zongora, vibrafon), Radnai Tibor (dob), és egy építész-mérnök, Lőrinczi Gyula (bőgő). Az amatőr együttes kezdetben a helyi kórházban gyakorolt, majd a Babits Mihály Művelődési Központban talált otthonra. Szekszárdon, csakúgy, mint Nagykanizsán szinte ismeretlen volt a jazz a hatvanas években, ezért is nagy várakozás előzte meg Kelemen Endre zenekarának 1972-es bemutatkozó előadását. Még ez évben Nagykanizsán, a helyi zeneiskolában, első jazz zenekarként adtak koncertet, és ez mindenképpen mérföldkőnek tekinthető a kanizsai jazzklub történetében. Radnai Tibor egyetemi évei alatt kötött barátságot dr. Beke Árpáddal, aki Kanizsán egyik vezéregyénisége volt a jazzmozgalomnak. Baráti-szakmai kapcsolatuk pozitívan hatott a két város zenei együttműködésére. Rendszerint a szekszárdiak nyitották meg a kanizsai jazzklub őszi évadjait, míg a kanizsai zenészek Szekszárdon jutottak fellépési lehetőségekhez.

A Szekszárdi Jazz Trió, Dave Brubeck és a Modern Jazz Quartet hangzásvilágára emlékeztető repertoárral szerepelt Kanizsán, a harmadik Nemzetközi Jazzfesztiválon 1975-ben. Fontos állomás volt a zenekar életében az 1978-ban tartott Gerschwin emlékműsor, melynek sikeréhez Gallusz György zongorista és Bornemissza Mária énekesnő is nagyban hozzájárult. Az amatőr társulat szívós, kitartó munkájának eredményeként egyre inkább kezdte kialakítani saját zenei arculatát. A kamara-jazz egyik legjelentősebb vidéki képviselőjévé léptek elő. Játékukat továbbra is a mértéktartás és az elegancia jellemezte. 1979-ben a Zeneakadémiát végzett Pecze István trombitás Szekszárdra településével új szintet vitt a zenekar életébe. Szerepe a Szekszárdi Big Band megalakításában és működtetésében is jelentős volt. Az 1980-ban tartott big band gálán nagyszerűen szerepeltek, és ez jelezte, jó úton haladnak. A szekszárdi együtteseket egyre több helyre hívták játszani. Pecze Istvánt később Hulin István zongorista követte a quartetben. Hulin István kiváló technikájú zenész és komponista az együttes meghatározó tagjává vált, s szerzeményeivel jelentősen gazdagította a quartet repertoárját.

Az 1981-ben megszakadt kanizsai jazzfesztiválsorozat évében némi gyógyírt jelentett az első kanizsai Jazz-karácsony. Ez az est szinte teljesen a szekszárdi zenekarok produkcióira épült. A big band és a quartet

mellett kellemes meglepetés volt a Szekszárdi Dixiland Band koncertje. Ebben az időben kezdett el a szakmai közvélemény "szekszárdi csodáról" beszélni. A quartet a Magyar Televízióban készített felvétel után Franciaországban, Lengyelországban és az akkori Szovjetunióban is turnézott. A 80-as években is több alkalommal játszottak Kanizsán. Ezek közül unikumnak számított a helyi kórházban adott hangversenyük. A "doktorok csapatához" Beke Árpád, mint a szekszárdiak tiszteletbeli tagja is társult.

1989-ben fájdalmas veszteség érte a quartettet Radnai Tibor, a nagyszerű dobos elhunytával. Radnai után Soponyai József lett az új dobos. Beilleszkedése jól sikerült, s erről az azóta megjelent LP-k és CD-k is tanúskodnak.

A sors szomorú fintora, hogy az együttes zenei kiteljesedése idején, még egy alapító tag, Lőrinczi Gyula bőgős is távozott az élők sorából. Aki látta, hallotta játszani, biztosan nem felejtí el fesztelen előadásmódját, sajátos charme-ját. A SZJQ ennek ellenére nem állhatott le, hiszen egyre többen várták az újabb lemezek megjelenését. Jelenleg Japánból és Dél-Amerikából mutatkozik érdeklődés a quartet felvételei iránt.

A Szekszárdi Jazz Quartet eddigi története során számtalan hazai és külföldi koncertet adott. Rádiós és televíziós anyagaik mellett, több mint fél tucat lemezt adtak ki. Azon kevés vidéki zenekarok egyike, amelynek több évtizedes múltja ellenére sikerült talpon maradni, átvészelní minden krízist. Ezek miatt is tudnak példát mutatni a hazai fiatal jazzgeneráció számára.

SZJQ: Lőrinczi Gyula Radnai Tibor Hulin István Kelemen Endre

"Hiszek az egyetemes zenében"

Beszélgetés Süle László zongoraművésszel

Süle László 1955-ben született Budapesten. Klasszikus zongora tanulmányok után elvégezte a jazzkonzervatóriumot, ahol 1986-tól 1989-ig zeneelméletet, hangszerelést és összhangzattant tanított. Konzervatóriumi éve alatt Nagykanizsán, később Salgótarjánban, a helyi zeneiskola jazz-zongora tanára volt. 1989 óta Finnországban él és a Helsinki Jazzkonzervatóriumon tanít. Rendszeresen fellép finn és külföldi jazzrendezvényeken. Legemlékezetesebb számára az 1993-as Montreux-i jazzfesztivál, ahol saját együttesével lépett fel.

H: Sokan ismernek, ám kevesen tudják, hogyan kerültél kapcsolatba a jazz-zenével ?

S: Hétéves koromban kezdtem el zongorázni tanulni dr. Baranyi Jánosnétól. Tőle sajátítottam el a zene alapjait és a zongorázás fortélyait. Neki sokat köszönhetek, és Károlyi Pálnak, akitől összhangzattant és zeneszerzést tanultam. A húszéves klasszikus zenei képzés jó alapot teremtett a jazz-zene elsajátításához.

Fiatalként a klasszikus zene mellett a jazz és a rockzene érdekelt leginkább. Csodáltam Miles Davis-t, Keith Jarett-tet és John Coltrane-t és talán az ő zenéjük hatására iratkoztam be a Bartók Béla Zeneiskola jazz-zongora szakára, ahol Gonda János volt a mesterem. Hálás szívvel emlékezem Gondára, aki nemcsak kiváló zenepedagógus, de kitűnő szervező is.

H: Már "konzis" korodban és végzősként is több sikert értél el, nemcsak szólóban, de együttesekkel, a Synapsis-sal. Kik játszottak első zenekarodban ?

S: A tanulás mellett minden lehetőséget megragadtam a fellépésekre. Első zenekaromban Tűzkő Csaba szaxofonozott, Pados Zoltán pozonozott, Juhász Zoltán bőgőzött, Sramkó János dobolt, Téli Márta

énekelte és én zongoráztam. Többnyire saját számaimat játszottuk egy-egy jazz standard-del kibővítve. Az, hogy zeneileg azonos érdeklődésűek voltunk és emberileg is jól kijöttünk egymással, hozzájárult, hogy 1985-ben Silver Fountain díjat nyerjünk a Karlovy Vary-i jazz-versenyen. 1986-ban trióban első helyezést értünk el a Csehországban megrendezett Kromeriz-i jazzgálán. Szólózongora kategóriában a fiatal jazz-zongoristák mezőnyében a lengyelországi Kalisz-ban harmadik helyezett lettem. Magyarországon pedig a Magyar Rádió által kiírt jazz-versenyen együttesemmel szintén harmadikak lettünk és felléptünk a Debreceni Jazzfesztiválon.

H: Mit jelentett számodra Nagykanizsa és Salgótarján? Milyen emlékek fűznek a Dunántúlhoz?

S: Szívesen emlékezem vissza Kanizsára, ahol abban az időben pezsgő jazzélet folyt. Akkoriban három jazzegyüttes is működött itt és a jazzklubban is színvonalas programok voltak. Több zenekarban játszottam, és az USA-ból hazatérő Tiborc Iván szaxofonossal duóban is muzsikáltunk. A kanizsai tartózkodás számomra mérföldkő, hiszen itt kezdtem el kidolgozni komplex elméleti-klasszikus-jazz oktatási módszereimet, melyet továbbfejlesztettem. Az eltelt idő igazolta ennek a módszernek a helyességét.

Salgótarjánban Juhász Zoltánnal és Sramkó Jánossal a helyi zeneiskolában tanítottunk. Salgótarján partnervárosába, Vantaa-ba egy meghívás kapcsán kerültünk ki 1989-ben. Ott ismerkedtem meg a Helsinki Jazzkonzervatórium igazgatójával, aki meghívott néhány évre tanítani. A néhány évből több lett. Ottragadtam. Megbecsülnek és zenei elképzeléseim autonómiáját fel nem adva, szabadon valószínűsíthetem meg terveimet.

A Dunántúl, Budapest után legfontosabb színhelye volt zenei pályámnak. Az említett Nagykanizsa mellett sok városban koncerteztünk, többek között Székesfehérváron, Győrben és más nagyobb városokban. Amíg tehettem, részt vettem a Sikondai Jazztábor munkájában és a tatabányai jazz-kurzusokon. Utóbbi helyen először mint növendék, majd mint tanár is közreműködtem. Nagy élmény volt Charlie Mariano, Jasper Van't Hoff, Wayne Brassel és Tommy Víg társaságában zenélni. Itt ismerkedtem meg két kitűnő akciófestővel, Gyémánt Lászlóval és Urbán Györggyel, akik együttesem egy koncertje alatt improvizáltak a zenénkre.

H: Régóta Finnországban élsz. Hogyan alakult zenei pályád? Milyennek látod a finn jazz helyzetét?

S: A Helsinki Jazzkonzervatóriumban klasszikus és jazz-zongora szakon

tanítok. Zenekari gyakorlatokat tartok és vezetem az iskola kórusát. Emellett komponálok, hangszerrelek saját zenekaromnak, big bandeknek, kamarazenekaroknak, és persze játszom szólóban, trióban és saját szeptettemmel. Az ottani együttesemmel több finnországi és külföldi fesztiválon léptünk fel. Eddig a legjelentősebb a Montreux-i jazzfesztivál volt. 1993-ban elnyertem egy big band zeneszerzői ösztöndíjat, amit évenként ítélnek oda Helsinkiben. A finn zenészeken kívül Ron Mc Lure bőgős, Madelin Eastman énekesnő és a nagyszerű svéd trombitás, Anders Bergcrantz is volt vendégszólólistánk. Bergcrantz egyik legsikeresebb CD-nk szólólistája.

A finn jazzélet nagyvárosokban zajlik, de több kisebb város is rendez nagyon színvonalas jazzfesztivált. Helsinki -600 ezres város lévén- nem vetekedhet Koppenhága, Párizs, London vagy New York jazz-világával. Helsinkiben is, mint majdnem mindenhol, több a zenész, mint az igény a jazzre. Finnországban is sok jó zenész van, elég kevés jazz klub, bár Budapesthez képest arányaiban sokkal jobb. Amitől ott könnyebb jazz-zenésznek lenni, az persze főleg az ország anyagi helyzetéből adódik. A zenészek könnyebben jutnak külföldi fellépésekhez, szponzorokhoz és könnyebb a lemezkiadás is. A művészeti ösztöndíjrendszer és a szerzői jogvédőrendszer is támogatja a tehetséges muzikusokat. A jazzoktatás Finnországban magas színvonalú. Jelenleg a mi iskolánk Finnország legnagyobb konzervatóriuma. Felsőfokú jazzképzés a Sibelius Akadémia Jazztanszakán folyik, igen magas színvonalon. Ebben az évben indul be az európai és amerikai jazziskolák közötti tanár-diák cserehálózat, amelyben olyan városok vesznek részt, mint Boston, Rotterdam, Graz, Trondheim, Helsinki stb. Ennek ellenére sok finn zenész él és dolgozik az USA-ban, némelyikük most kezd igazi nemzetközi karriert, pl. Frank Calberg zongorista és Klaus Suonsaari dobos. A finn tehetségek sorában komoly sikereket ért el a Magyarországon is ismert Jukka Perko szaxofonos és Severi Pysalo vibráfonos.

H: Amióta külföldön élsz, nagy társadalmi és gazdasági változások zajlottak Magyarországon, melynek hatása a kultúra területén is jelentős változásokat idézett elő. Egyrészt az állam fokozatosan kivonul/t/ a kultúra finanszírozásából, de ez nem hozta magával a mecénatúra kibontakozását. Az adó és más jogszabályok sem segítik a kulturális szférát. A multinacionális cégek Magyarországra településével a kulturális élet Budapest-központúsága már-már gigászi méreteket ölt.

Te hogy látod Finnországból a magyar jazz helyzetét? Milyen kapcsolatod van a hazai zenei élettel?

S: Az itthoni jazz-eseményekről Finnországban elég keveset lehet

hallani. Rövid hazai tartózkodásom ideje alatt elég siralmasnak látom a kultúra helyzetét, és ezt a véleményt zenész barátaim is osztják. A kultúra minden ága megsínyli ezt az áldatlan politikai és gazdasági helyzetet. Jó érzés is, de szomorú is, hogy rengeteg világszínvonalú művésznek el kellett mennie ahhoz, hogy méltó elismerésben részesüljenek /Schiff András, Lakatos Antal, Gárdonyi László, és még sokan mások/. Csak remélni tudom, hogy Magyarország egyszer még lesz abban a helyzetben, hogy a kultúra végre elfoglalhassa azt a helyet a társadalomban, ami őt megilleti. Nagyon örültem, mikor a jazztanszak sok-sok éves huzavona után elnyerte a főiskolai címet, ami ugyan a tanítás körülményeit illetően nem hozott változást, de mégiscsak a műfaj valamiféle elismerése. Öszintén csodálom azt a fantasztikus türelmet, energiát és diplomáciai készséget, amit Gonda János ezért az ügyért tanúsított. Nem tudom, ha ő egyszer nyugdíjba megy, lesz-e méltó utódja a frontvonalon. Minden tiszteletem azoké a művészeké, akik bármilyen nehéz körülmények között, de csak itthon tudnak alkotni és dolgozni. Ez biztosan alkati és filozófiai kérdés is, de ezek a "fanatikusok" kellene ahhoz, hogy nehéz helyzetben is valamennyire megmaradjon a kultúrának egy magas színvonala. Itt gondolok Kocsis Zoltánra, Szabados Györgyre, Dresch Mihályra és társaikra. Bár őket sokan, főleg jazz-zenészek túlságosan "magyarkodóknak" tartják, de szerintem ez olyan, mint a költészet vagy a színjátszás: magyarul, magyaroknak, magyarokért.

Finnországban élek, de semmiképpen nem szeretnék elszakadni, szeretnék itthon is játszani és tanítani. Ha voltak vagy lesznek sikereim, akkor az egyben a magyar jazz sikere. Amióta kinn élek, 1992-ben egy héten át játszottunk együttesemmel a Merlin jazzklubban.

1994-ben a tatai jazzfesztiválon léptünk fel finn zenekarommal. 1995-ben a 750 éves évfordulóját ünneplő Nagykanizsán adtam jubileumi szólószongora koncertet.

H: Zenei hitvallásodról, példaképeidről és céljaidról még nem beszéltél. Mit tartasz életed legnagyobb sikerének?

S: Zenei hitvallásom az, hogy hiszek az egyetemes zene létében és hatásában, stílusok és merev határok nélkül. Hiszem, hogy egyik stílusirányzat sem lehet meg a másik nélkül, állandó kölcsönhatásban vannak és minden értékes zenének az kell, hogy legyen a célja, hogy egyrészt örömforrás legyen, másrészt, mint minden művészet, tartson tükröt a világról, a természetről és az emberi lélek legmélyebb, szavakban nem megfogalmazható rétegeiről. Éppen ezért, hiszek a régebbi zenék hitelében is, mert az emberi lélek nem sokat változott az utóbbi párezer évben. A klasszikus zene éppolyan fontos a zenei világomban,

mint a jazz vagy a népzene. Inspirációt is bármilyen zenéből tudok meríteni, legyen az barokk, atonális, indiai zene, rock vagy bármi. Példaképeim így aztán igen sokfélék, úgy zeneszerzői, mint előadóművészi téren. Legyen itt néhány, akiket legszívesebben játszom és hallgatok: Bach, Chopin, Liszt, Szkrjabin, Debussy, Ravel, Bartók, Sztavinszkij, Kocsis Zoltán, Glenn Gould, Askenazi, Keith Jarett, John Coltrane, Miles Davis, Petrucciani, King Crimson, Pink Floyd, Led Zeppelin, Sting és mások.

Zenei célom az, hogy a klasszikus zenei formai elveket (pl. : fuga, szonátaforma, többtétéles építkezés) ötvözzem a jazz és a népzene jellegzetességeivel (hangszerek, ritmusvilág, improvizáció) és így egy egyéni, saját kompozíciós és hangszeres technikát alakítsak ki.

Életem legnagyobb sikerének azt tartom, hogy megtaláltam a saját utamat, a saját békémet, hogy dolgozhatok, játszhatok, tanulhatok és normális emberi életet élhetek.

H: Szavaidból, lemezeidből a század legfontosabb emberi és globális problémái, a környezetünk pusztulásától, az emberi kapcsolatok drámai alakulásáig, egyfajta humanista és szkeptikus ember víziói tárulnak fel. A XX. század végéhez érkeve, mit gondolsz a jazz-zene jövőjéről?

S: Én úgy látom, hogy a jazz századunk egyik legnagyobb hatású zenéje, van olyan rugalmas, magas színvonalú, minden újat magába szívó műfaj, hogy fent fog maradni ebben a nagy-nagy káoszban, amit úgy hívunk, hogy kortárs művészetek. Hiszek a ritmus és az improvizáció varázsában, a pillanatnyi zenei születés varázsában és hiszem, hogy mindig lesznek olyan zenészek és olyan zenehallgatók, akiket ez a tűnemény magával ragad. A jazz olyan igazán aktuális zene, ami gyorsan reagál arra, ami körülöttünk történik. Ezek miatt szerintem a jazz mindig is szűkebb rétegekhez fog szólni, mint például a pop-zene, egész egyszerűen azért, mert a jazzt nem lehet felszínesen játszani és hallgatni. Talán nem is nagy baj, hogy a művészet rétegződik ilyen formán "tömeg" és intellektuális szférákra, így van remény, hogy a rengeteg, mindent elárasztó salakból és töltőanyagból előbukkan egy-egy gyönyörű, érzékeny és már a születése pillanatában kipusztulásra ítéltetett virág.

H: A jelennél maradva, milyen terveid vannak a közeljövőben?

S: Kettő CD-m kiadásán dolgozom. Az egyiket már részben fel is vettük. Ez egy szerzői lemez lesz, amin egy 15 tagú zenekar játszik. Nemsokára elkezdjük a harmadik László Süle Band CD felvételeit. A lemez címe "Songs from the Sunken Planet". Ez egy ötételes akusztikus szvit lesz a szeptettem tagjaival.

H: Hazánkban a Magyar Rádió által rögzített hangfelvételeken kívül csak a Binder Károllyal közösen készített "For You" CD-d ismert. Bemutatnád a Finnországban készült albumaidat ?

S: Első saját együttesemmel előadott CD az 1990-ben megjelent "Silence Fiction". 1991-ben Taina Lehto énekesnővel készítettük el a "Same Old Dreams" című CD-t, melyet én hangszereltem és természetesen játszottam is rajta. Ezen jazzballadák és brazil bossa novak hallhatók, valamint egy saját szerzeményem. A lemezen az egyik legnevesebb finn trombitás, Markuu Johansson is játszik. A CD érdekessége még, hogy a ritmusszekciót vonósnégyes egészíti ki. 1992-ben készült együttesünk második albuma, "Symphony of Legend" címmel. Ezen egy hattételes kompozícióm hallható és a dalszövegeket is én írtam.

H: Bízva abban, hogy még sokszor találkozhatunk Veled és hallgathatjuk muzsikádat, megköszönöm az interjút, és további sok sikert kívánok Neked úgy Finnországban, mint idehaza!

S: Én is köszönöm a beszélgetést!

László Süle Band

Villáminterjú Boško Petrović-csal

A világhírű délszláv vibrafonos, Boško Petrović 1935-ben született Bjelováron. Zenei pályája kezdetén hegedülni, majd harmonikázni tanult. Később dobra váltott, míg végül kedvenc hangszerénél a vibrafonnál kötött ki. Első zenekarát 1950-ben alakította meg. Karrierje a Zágrábi Jazz Quartet 1959-ben történő bemutatkozásával indult. Nemzetközi hírnévre az úgynevezett "Balkan Jazz" képviselőjeként tett szert 1962-ben. Hangzásvilágában ötvözi a délszláv népzene és a jazz elemeit. Megszámíthatatlan koncerten és fesztiválon vett részt. Lemezein világklasszissal együtt muzsikált. Számtalan felkérést kapott nemzetközi együttesekben való szereplésre. Több híres big band szólistája volt pl.: Woody Herman, Gerry Mulligan, Toshiko Akiyoshi-Lew Tabackin. Boško Petrović-csal (B) az egyik kanizsai koncertje után beszélgettem.

K: Azt hiszem, ön a nagykanizsai közönség körében sem ismeretlen.

B: Valóban. Sok fellépésem volt már Kanizsán, ezenkívül Debrecenben, Székesfehérváron és Budapesten is játszottam. Régebben magánemberként is sokszor átruccantam a kanizsai Centrál hotelbe, mert szeretem hallgatni a cigányzenét.

K: Milyen a kapcsolata a magyar jazz-zenészekkel ?

B: A magyarok közül Pege Aladárral, Ráduly Mihállyal és Fogarasi Jánossal is játszottam. Deseő Csabával az egyik kanizsai fesztiválon ismerkedtem meg. Nagyon szimpatikus volt, ahogy játszott. Ezután meghívtam hozzánk játszani. Magyarországon sok jó jazzmuzikus van.

K: Legutóbb a negyedik Alpok-Adria Jazzfesztiválon vett részt. Milyen emlékekkel távozott ?

B: Nem is tudtam, hogy fesztivál van ! Engem úgy hívtak meg, hogy egy klubban kell játszanom, de nem probléma, az a fontos, hogy a közönség jól érezte magát és mi is jól éreztük magunkat. Amit hiányolok, hogy elmaradt a

régebben megszokott, jam sessiont követő kötetlen beszélgetés a zenésztársakkal. Emlékezetes, milyen jó hangulatban zajlottak ezek az eszmecserek annak idején a Centrál szállodában.

K: Zenekarában nem ritka, hogy olasz és szlovén zenészek is játszanak. Kit képviselnek önök ?

B: Mi magunkat képviseljük és a zenénket. Sokszor mondják, a zene nem ismer határokat. Én is így gondolom, és hiszem, hogy nem szabad megengedni, hogy a politika befolyásolja azt.

K: Zágrábban működtet egy jazzklubot (B. P. Club) . Milyen élet folyik ott ?

B: Elöljáróban el kell mondanom, hogy a Zágrábban folyó jazz-élettel elégedett vagyok. Úgy látom, hogy egyre több fiatal ismeri és szereti a jazzt. Az említett klub 1988 tavaszán nyílt meg. A B. P. Club nemcsak jazzklub, hanem szórakoztató és kulturális központ. Napközben kávéházként működik, este pedig a zenéé a főszerep. Rendszeresen neves előadóművészekkel tartunk zenei esteket, ahol a hazaiak mellett külföldiek is bemutatkoznak. Időnként saját zenekarommal is játszunk.

K: Jugoszlávia szétesésével szűkült a tér. Ez mennyire határozza meg a lehetőségeket ?

B: Nem tudom, az én zenei pályámat nem változtatta meg. Állandó zenekarommal sokszor fellépünk Mariborban, Ljubjanóban. Grazba havonta hívnak muzsikálni. Szoros együttműködés van Clark Terry, Joe Pass, Kenny Drew és Sal Nistico zenésztársaimmal. A régi partnereim közül Damir Dičić-csel készítettem sok lemezt. Higgye el, nem unatkozom, hiszen a Jazzette Records lemezkiadónál is sok a munkám.

K: A koncertek, a B. P. Club, a lemezkiadó, nem túl sok embernek ?

B: Ó, ez még nem minden ! Van egy jazzműsorom a zágrábi rádióban, és a Tv-ben egy zenei program műsorvezetője vagyok.

K: Kétségtelenül elfoglalt ember, mégis hogyan szokott szórakozni ?

B: A munka szórakoztat, és ha nincs más dolgom, akkor zeneszerzéssel foglalkozom.

Nyugalom és béke árad belőle. Zenéje vibráló és gyengéd, minden mesterkéeltséget mellőző. Ilyen egy Zágrábban élő világpolgár.

Kovács Tibor
Szlovénia

A zene az életem

Beszélgetés Jiri Stivinnel

A fuvalás-szaxofonos Jiri Stivin a cseh jazz-élet egyik legismertebb, legszínesebb egyénisége. 1978-1986 minden évben a Nemzetközi Jazz Fórum (IJF) toplistáján az év legjobb európai fuvolistájának választották. Hazájában többször volt az év legkiemelkedőbb jazz-zenésze Agha RTA jazz centrum, Prága szívében nem messze a Vencel tértől. A zsúfolásig telt teremben Jiri Stivin & CO muzsikál.

Z: Ont leggyakrabban két szóval jellemezik, virtuóz és humoros. Sajátos zenei karriert futott be. Autodidakta művészből lett Európa egyik legjobb fuvolistájává.

S: Viszonylag későn kezdtem el zenével foglalkozni. Gyermekkoromban olyan voltam, mint a többi gyerek, csak fociztam és bolondoztam. Eredetileg kameraman-nak tanultam a Prágai Filmakadémián. Csak húszéves koromban fogott meg a zene. Ekkor kezdtem el fuvolázni, majd rövidesen áttértem a szaxofonra. Egy-két alkalmi próba után a "Sputnik" amatőr rockzenekar tagja lettem. Később Londonba mentem, hogy előadásokat hallgassak a Royal Academy of Music-ban. Az itt töltött idő nagyon hasznosnak bizonyult. Prágába visszatérve megalakítottam első saját zenekaromat, a Jiri Stivin & CO Jazz Systemet.

Z: A rockos évek után mi volt az az esemény, amely döntően befolyásolta abban, hogy jazzmuzsikussá váljon ?

S: Londonból hazatérve már erős volt bennem az elhatározás, hogy jazzmuzsikus legyek. Úgy éreztem, a jazzzene áll legközelebb hozzám, ez az a műfaj, ami leginkább érdekel. A nemzetközi jazz-életben a bemutatkozást és áttörést talán a már-már legendás Ljubjanai Jazz Fesztivál hozta meg, ahol Rudolf Dašek gitárossal léptünk fel duóban. Ez volt a Tandem formáció. Viharos sikert arattunk a kritikusok és a közönség körében. Felfigyeltek ránk, és ezután tömegével érkeztek a meghívások. Nürnbergben, Berlinben, Varsóban és más európai nagyvárosokban léptünk fel.

Z: Úgy tudom, Magyarországon is több helyen szerepelt, sőt a Városbújócska című magyar filmben az Európa Kiadó és Másik János mellett az ön zenéje is hallható.

S: Valóban, sokszor felléptem Budapesten, Nagykanizsán és Székesfehérváron. Nemcsak saját együtteseimmel, de vendégszólítaként is. Szeretek Magyarországon játszani és kevés olyan magyar jazzközpont van, ahol ne léptem volna fel. A filmmel való kapcsolatom

sem szakadt meg, amint az említett példából is kiderül.

Z: Rendkívüli népszerűsége lehet a magyarázat, hogy Csehországban is szinte minden jelentős jazz-zenekarban játszott.

S: Felsorolni is nehéz lenne, hány zenei társulásban vettem részt Karel Velebnýtől a Jazz Q-ig. Kelet-európai jazz-zenészként módom volt több világsztárral is fellépni, pl. :Leo Wright-tal Don Ellis-szel, Barre Philips-szel. Európai zenészek közül is sokakkal, de az egyik legizgalmasabb partnerem Zbigniew Seifert (lengyel származású hegedűs) volt.

Z: Ha már a nagy neveknél tartunk, hadd kérdezzem meg, kik voltak azok, akik leginkább hatottak zenei pályafutására ?

S: Bach, John Coltrane, Miles Davis és Cage nevét említeném, akik a mai napig nagy hatással vannak rám.

Z: Muzsikáját ismerve széles stílushatárok között mozog. Zeneileg mit tekint élete legnagyobb sikerének?

S: A klasszikus zenétől a népzene át a " Techno-ig " szinte minden zene érdekel. Ezek a zenék is inspirálnak, de természetesen az irodalom, a képzőművészet és személyes élmények is befolyásolnak. Az, hogy több stílusban is játszom, egyéniségemből, zenei felfogásomból fakad. Életem emberi sikerének négy gyermekünk születését tartom. Zeneileg pedig azt, hogy mindegyikből muzsikus lett. Nagy öröm volt számomra, hogy pár hónappal ezelőtt gyermekeimmel adtam közös koncertet a Prágai Tavasz rendezvényeinek is helyt adó, híres Rudolfinumban. A Szent-Cecília tiszteletére adott műsorunkban a középkori zenétől a mai zenéig terjedt a repertoárunk.

Z: Hogy állt fel a családi zenekar?

S: Marketa Stivinova - fuvola, Zuzana Stivinova - cselló (vers), Jiri Stivin Jr. - dob, Adam Stivin - tacet, én pedig különböző fúvós hangszereken játszottam. Jiří fiam egyébként már többször is játszott velem, és elfogultság nélkül állíthatom, hogy nagyon tehetséges zenész.

Z: Egy-egy koncertjén különböző méretű és fajtájú fúvós hangszereken játszik. Szaxofonok, fuvalák, furulyák, sípok és a zeneirodalomban be nem jegyzett házi készítésű hangszerek mellett, hogyan fér meg az ön lelkében a számítógépes zeneszerzés?

S: Kedvenc időtöltésem a muzsikálás mellett a számítógéppel való foglalkozás. A számítógépet eszköznél használom és hiszem, hogy a számítógépes zeneszerzésben is az ember szellemisége a döntő. Legújabb albumom, "A zene alkímiája" is teljesen számítógéppel készült.

Z: Kissé kaotikus világunkban hogyan látja a jazz és benne saját szerepét?

S: A jazz századunk egyik legforradalmibb zenéje, mely a zenei fejlődésben vezető szerepet játszik. Az én szerepem ebben az lehet, hogy gondolataimat, érzéseimet megosszam másokkal. Zenémmel hassak az emberekre. A humort is nagyon fontosnak tartom és látszik, hogy az emberek mennyire kiéhezettek a humorra. A jazzre fokozottan igaz, hogy örömforrás. Sajnos a jazz-zenészek többsége a lemezkiadás és a fesztiválszereplések kivételével elég szerény díjazásban részesül. Én is szinte ingyen, az örömért csinálom, ez éltet. A zene az életem.

Z: Mit tart a siker titkának?

S: Többféleképpen lehet sikeres valaki. Számomra a legfontosabb a szakmai tudás mellett az, hogy az előadó ne legyen mesterkéltné, adja önmagát, és hogy megfelelő kontaktust alakítson ki a közönségével.

Z: Nemzetközi és hazai elismerésnek örvend. Kortársai közül Jan Hammer, Miroslav Vitous, Jiří Mráz elhagyta Csehországot, Ön mégis itt maradt Prágában.

S: Prága a történelem során többször volt Bécs mellett Közép-Európa kulturális központja. Azok a szellemi műhelyek, amelyek itt működtek és működnek, számomra nagy jelentőséggel bírnak. Nekem bőven nyílik alkalmam, hogy külföldön játszom. Bár élhetnék máshol is, itt Prágában érzem magam jól.

Prága, 1996. február 13.

Zdenka Soltiova

Gianni Basso

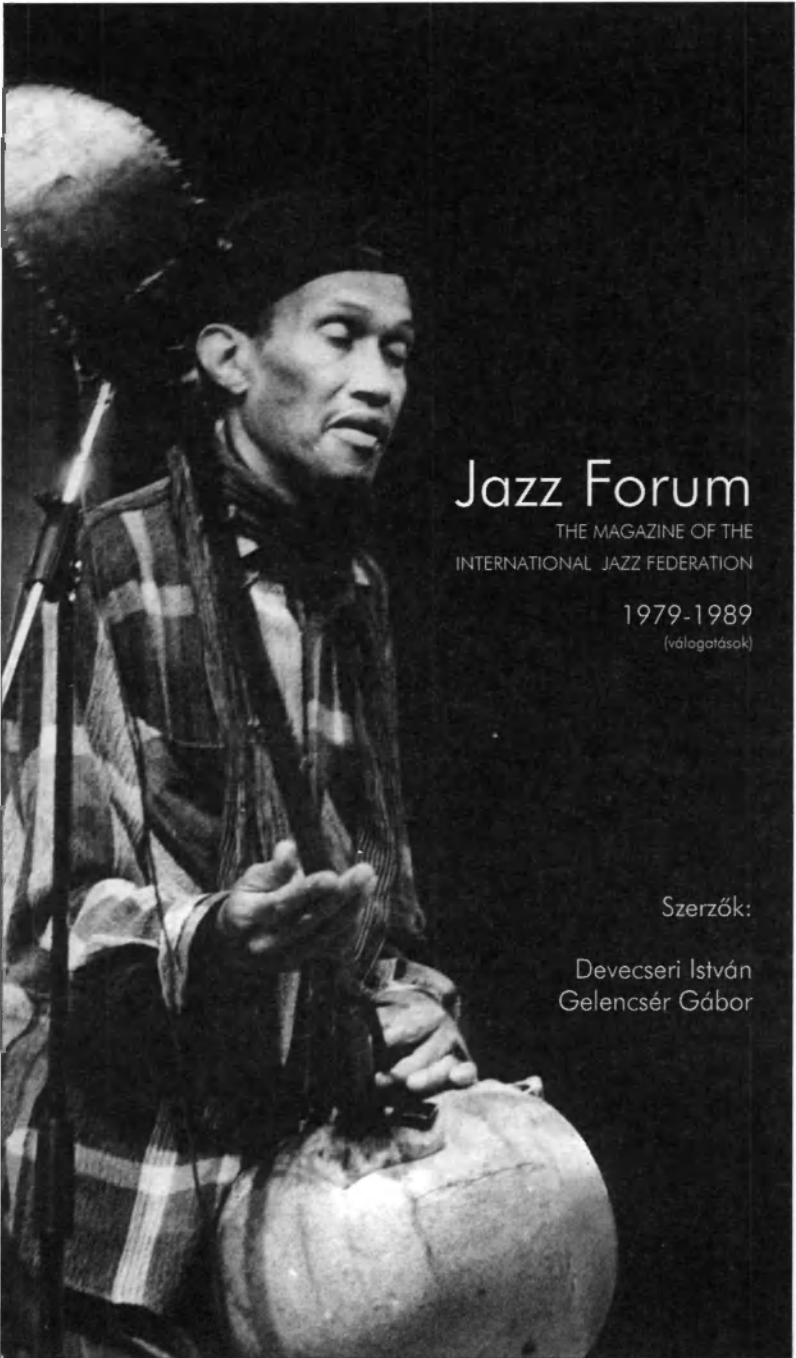

Kőszegi Imre

Rudi Berger

Jazz Forum

THE MAGAZINE OF THE
INTERNATIONAL JAZZ FEDERATION

1979-1989

(válogatások)

Szerzők:

Devecseri István
Gelencsér Gábor

A NEW GENERATION

While Hungary has its share of internationally known jazz musicians, it's also recognized that the continued health of the local jazz scene depends on encouraging the development of a new generation of jazz talent. One step in the right direction has been taken in the provincial town of Nagykanizsa, where a young music teacher and former jazzman has met with success in organizing a jazz group consisting of local teenage musicians.

Three years ago, this teacher Zoltán Baráth, founded the group in Nagykanizsa, working with local musicians ranging in age from 14-13. The band is called Hot Brass, since the eight-piece group is dominated by the wind instruments.

Baráth has tried to give his young protégés a thorough grounding in various styles of jazz. A selected repertoire has been put together consisting of swing and dixieland melodies, variations on spirituals and gospel tunes, and some original material.

Although all of the musicians in Hot Brass are amateurs, the group has been able to draw on some professional help from outside.

Zoltán Gróf, a student in the Budapest Academy for Music, has writ-

ten several compositions for the group. Bassist András Tiborcz, who is one of the leaders of Budapest's young jazz generation, has also helped guide the group along.

Hot Brass has already won several awards at various youth music festivals throughout Hungary. The members of the band also were among those taking part in this year's Nagykanizsa International Jazz Festival.

What is even more significant is the fact that a number of Hungarian jazz authorities have taken note of Baráth's success with Hot Brass. In other Hungarian towns and cities, the initiative is being picked up and several groups of young musicians are now being formed along the same lines as the Nagykanizsa group.

Jazz Forum 1979/ 6

THE HOT BRASS BAND

The Hot Brass Band celebrated its 10th anniversary with a special concert at Nagykanizsa's Erkel Ferenc Culture Hall for Oil Industry Workers, which also presented several groups invited from Budapest and Pécs.

The Hot Brass Band was formed in 1979 by teenage students from the local music school. The original lineup included Zoltán Baráth, p. Zoltán Végh, tb. Sándor Baráth, dr. Géza Varga, g. and Béla Vámos, sax. During the ten years the personnel has changed and so has the style of music, which evolved from dixieland, swing to the present-day jazz-rock. The group has appeared in different cities throughout the country and also performed in Austria.

For the anniversary concert, the Hot Brass Band prepared a special program which included original compositions and tunes composed by Jaco Pastorius, Michael Brecker, Pat Metheny and Duke Ellington.

Zoltán Baráth and Sinkovics on keyboards, István Elek on saxophone, Ottó Oszter on guitar and László Pusztai on bass were joined by singer Yvette Baráth (Zoltán's wife) and guest soloist Árpád Beke on trumpet. Joining them in celebrations were the Kanizsa Jazz Ensemble, the Brass College Big Band 19 from Pécs and Hot Jazz Band from Budapest.

Jazz Forum 1989/ 4

NAGYKANIZSA '80

Jazz fans from all over the country flocked to the 8th International Jazz Weekend at Nagykanizsa, held from April 18-20. Organized by Hungarian Radio, the event featured a number of groups that incorporated folk elements from their native countries into their performances.

The festival began with a performance by the String and Rhythm Ensemble with Imre Kőszegi on drums; Vladimir Horunzsj, piano ; Jack Gregg, bass; Csaba Deseő, violin; and Antal Lakatos, tenor sax. They were followed by the Interplay Workshop, which included Hungarian bassist Aladár Pege, Austrians Fritz Pauer and Fritz Osmec, and trumpeter Benny Bailey, whose solo was an unforgettable experience for the fans.

One of the first surprises of the festival was the Paris Jazz Quartet, led by Reto Weber of Switzerland. This group, unknown before to Hungarian audiences played jazz-rock based on African musical elements. After the concert, films were shown on the careers of Art Farmer, Charlie Parker and Jimmy Smith.

The second evening began with a solid performance by Mexican pianist Alberto Zuckermann, who was followed by the American duo of flutist Jeremy Steig and bassist Eddie Gomez. Steig impressed with his gentle flute solos and there was a warm atmosphere between both performers and the audience, making this set the highlight of the festival.

The Vesselin Nikolov Quintet from Bulgaria wrapped things up for the evening with a rock set based on Bulgarian folklore. Nikolov, who also appeared at the 1979 Newport Jazzfestival, delivered some high quality flute work.

The final day included four more performances, beginning with that of Estonian pianist Rein Rannap, who played different themes based on Estonian folk music. The Lembit Saarsalu Quintet from Tallin, performing in Hungary for the first time, also won recognition for their adaptation of Estonian folk dances to jazz.

Guitarist Andor Kovács quartet performed classical and Latin-American melodies with great success. Closing the festival was a free jazz set by the György Szabados Trio, with the leader particularly impressive on piano.

Jazz Forum 1980/4

NAGYKANIZSA '82

This year the Nagykanizsa International Jazz Weekend celebrated its tenth anniversary. The jubilee festival, held in this southern Hungarian city from April 23-25, was once again cosponsored by the Hungarian Radio and the local authorities. Besides the concerts, there were also jazz film screenings and an exhibition of jazz posters and portraits of famous jazzmen.

Opening the first evening concert was the Jávori Vilmos Group which was joined by British baritonist George Haslam. They were followed by the Harry Beckett Ensemble from England, whose members included the leader on trumpet, bassist Harry Miller and drummer Louis Moholo. The group enjoyed an overwhelming success with the audience, thanks largely to Moholo's African-styled drumming. Afterwards, pianist Gábor Füsti Balogh played three suggestive compositions, and the concert closed with a performance by the Hulin Quintet, which had just returned from a tour of Algeria. A special program on the second day spotlighted the connection between jazz and literature. Poetess Judit Kemenczky recited some verses to the accompaniment of jazz music. She was followed by a trio of vibraphonist Jenő Beamter, guitarist Gyula Babos and bassist Ferenc Gayer. The evening program began with a top notch performance by American bluesman Philadelphia Jerry Ricks. The rest of the international program featured the Binder Quartet (Hungary) , the Philippe Caillat Ensemble (France) , the Sandra Wels Group (England) and the Michael Sagmeister Trio (West Germany) . An all-night jam-session in the Brewery Hall attracted hundreds of jazz fans.

The top highlights of the final concert were provided by French violinist Didier Lockwood, who was the most outstanding musician of the festival. He performed with a special international workshop band put together by Hungarian Radio, whose other members included saxophonist Yochko Seffer, pianist Roland Batik, bassist Aladár Pege and drummer Fritz Osmeck.

The workshop was enthusiastically received by the audience, violin-bass dialogues of Lockwood and Pege.

Other excellent performances were turned in on final night by Tone Jansa Quartet from Yugoslavia and a pair of talented Hungarian guitarist, Attila László and Ferenc Snétberger.

To close the festival there was the sextet led by György Szabados, who

is considered the creator of free jazz in Hungary. His fantastic piano improvisations were a fitting farewell to an audience which had already heard many unforgettable concerts in one of the best jazz events of recent years.

Jazz Forum 1982/4

Szabados György

NAGYKANIZSA WEEKEND

After a year-long lull, jazz came to life once again in Nagykanizsa with the town's 11th International Jazz and Pop Festival. Organized by Hungarian Radio and the local cultural authorities, the event attracted hundreds of young and middleaged fans to the Town Culture Hall for the performances by Hungarian and international musicians.

György Szabados, one of the fathers of Hungarian free jazz, started things off with a dynamic solo concert that was enthusiastically received. Another free jazz virtuoso, GDR trombonist Conny Bauer, dazzled his audience by playing several tunes at the same time, with a suggestive power that can only be compared to that of Albert Mangelsdorff.

The Budapest Binder Duo gave a concert that artistically combined jazz and folklore. Jazz-rock was represented by one of Hungary's most popular bands called East, from Budapest, led by bassist Péter Moczán. In fact, the peaceful coexistence of jazz and rock was one of the main characteristics of this event, as was demonstrated once again by the Hungarian hard rock group P. Box.

The main attraction of the weekend, however, was the performance of the Joanne Brackeen Trio from the USA. After appearances in Budapest and Szeged, Brackeen dazzled the Nagykanizsa audience with her music that is a synthesis of several styles. The inventive Brackeen piano solos were supported by Joe Henderson on tenor and drummer Billy Hart, who closed the set with a sparkling solo.

Besides this annual festival, the Nagykanizsa Jazz Club led by Dr. Árpád Beke has done a lot to win young people over to jazz. Another jazz event in this town was the appearance of the Swiss group Brom in late November.

Jazz Forum 1984/6

DOCTOR JAZZ

From year to year important jazz events take place throughout southwestern Hungary in such towns as Nagykanizsa, Zalaegerszeg, Kaposvár and Szombathely. The provincial jazz festivals and occasional concerts are mostly organized by local jazz clubs, but there is one person who is the moving force in organizing jazz activities in this region - Dr. Árpád Beke of Nagykanizsa, a laryngologist by profession.

Beke was appointed the leader of the southwest regional group of jazz clubs which is part of the nationwide network of jazz clubs.

In this capacity, he coordinates the functioning of jazz clubs in the provinces of Vas, Zala and Somogy. The very successful regional jazz conferences have been presided over by János Gonda, one of the leading personalities in Hungarian jazz. Beke's passion for jazz has grown since early childhood when he studied piano. He often listened to Willis Conover's jazz broadcasts on the Voice of America.

He later took an interest in blowing the trumpet and began his career as an amateur musician at the age of 14. He played in jazz bands at Pecs University, where he met some of the top jazz musicians of the late '50s and early '60s including Aladár Pege, Attila Garai and Kornel Kertész.

In 1972 Beke organized a jazz club in Nagykanizsa and simultaneously became a founding member of the Nagykanizsa Jazz Band together with saxophonist Istvan Amon, among others. The club has since attracted many young jazz fans, offering a wide variety of programs. These include lecture series on jazz history - Beke often illustrates his lectures by playing selections from his collection of 6,000 jazz records - as well as performances connecting jazz with other art forms such as ballet, literature and painting. And of course, there are weekly jazz concerts featuring leading Hungarian jazz musicians as well as occasional guests from abroad.

The Nagykanizsa Jazz Club also offers young amateur jazz musicians an opportunity to develop their talents by performing for the local audience.

From time to time International Jazz Weekends are organized in Nagykanizsa which are sponsored by Hungarian Radio's jazz department under the direction of Imre Kiss as well as local cultural authorities. These have featured such musicians as pianist Teddy Wilson, bassists Eddie Gomez and Buster Williams, saxophonists Leo Wright and Zbigniew Namysłowski, vibraphonist Bosko Petrović and trombonist Albert Mangelsdorff. The jazz club recently presented a concert by the Brom ensemble from Switzerland.

The Nagykanizsa Jazz Club regularly sends its representatives to jazz events abroad, including the Prague International Jazz Festival, Ljubljana Jazz Festival, Nickelsdorf Confrontation and Warsaw Jazz Jamboree. Upon their return, the club members always present lectures on these international jazz festivals.

Thanks to the blooming jazz life in Nagykanizsa, jazz piano is now taught at the local music school. There are also several local jazz bands to entertain the fans, including the Hot Brass Band led by Zoltán Baráth, the Kanizsa Jazz Ensemble and the People's Army Big Band.

Jazz Forum 1985/4

JAZZ BLOOMS IN NAGYKANIZSA

As the trees turned green and flowers bloomed around the Culture Hall of Nagykanizsa, Hungary's southwestern "citadel of jazz", fans from all over the country gathered there to enjoy a series of fine concerts. Organized by the Hungarian Radio Jazz Department (directed Imre Kiss) in collaboration with Culture Hall staff, series in part by local industry.

The International Jazz Weekend of Nagykanizsa has a long and successful tradition of featuring jazz musicians from several continents. Years ago, musicians such as Teddy Wilson, Steig-Gomez duo and Didier Lockwood played here. This year's April 18-20 Jazz Weekend of resounded with such outstanding musicians as Philadelphia Jerry Ricks, Cecil Taylor, and the Tomasz Szukalski Quartet from Poland.

Saxophonist Antal Lakatos and his group led off the three-day program with their unique blend of fusion music and vivid tunes, broadcast live by Hungarian Radio. The Lakatos Ensemble was followed by guest

musicians from Yugoslavia: Boško Petrovic on vibrafone and his partner Neven Frangeš on piano. Their calm sounding recalled the intimate atmosphere of chamber music; they performed melodies by the Modern Jazz Quartet and mixed a Yugoslavian kolo-like sounding with jazz.

The Friday night program was kicked off by a group hailed by the audience: the talent Pál Vasvári Ensemble, including Vasvári, bass; Gyula Babos, guitar; Gyula Csepregi, saxophone; and Elemér Balázs drums. The Vasvári Ensemble was followed by the well-known electric bassist Eberhard Weber from West Germany. This top-rated musicians gave a brilliant solo recital demonstrating the wide range and color possibilities of his instrument. The evening ended with a fantastic concert by Szukalski Quartet featuring Czesław Bartkowski on drums. Playing as if in a jam session, the group provided a swing-like atmosphere filled with mainstream tunes fully accessible to modern tastes.

Saturday's events began with the traditional program "Jazz and Poetry" Hungarian poet Ákos Szilágyi recited poems to accompaniment by Gyula Babos on guitar and Imre Kőszegi on percussion.

Particularly impressive was a concert by the Budapest Big Band, formed some time ago by Hungary's leading jazz musicians. The performance was enriched by the unique jazz voice of Kati Bontovics and by the fine Soviet musicians Georgy Garanyan (sax) and Tomaz Kurasvili (bass). Musical support was provided by saxophonists Antal Lakatos and Dezső Lakatos, and Zoltán Csányi on synthesizer.

The Estonian-Hungarian Workshop gave a concert in the spirit of the ancient common Finn-Ugaric sounding. Ditt Paulus (g), Pep Ojaveere (dr), and Toivo Unt (b) from Tallin offered high-quality Estonian jazz.

The highlight of the weekend was avant-garde jazz pianist Cecil Taylor, who continues to exert an increasing influence on trends in avant-garde jazz. On a dark stage, he performed a fantastic piano solo, recalling the ancient world of African tunes. Improvising for an hour without a break, he created a very special atmosphere in which the audience literally held its breath.

Taylor was followed by a blues by Philadelphia Jerry Ricks, together with his Italian guest singer and former pupil, Ilaria Arpigno. Playing his guitar with consummate skill, Ricks performed mostly his own compositions plus some songs by great blues singers of the past.

Jazz fans had the opportunity to choose from a variety of programs. For those leaning towards the traditional New Orleans sound, the

Benkó Dixiland provided the perfect finale on Sunday night. Though the group has several successful concert tours in America and has plans to travel to Thailand, it never forgets its fans in Hungary.

Jazz Forum 1986/4

Philadelphia Jerry Ricks

ENJOY JAZZ

Nagykanizsa's most exclusive beerhouse and coffee bar, located in the Hotel Central, is hosting a series of jazz sessions organized by leaders of the town's jazz club and by the hotel management.

The first concert in the series opened with the local Hot Brass Band playing "evergreen" melodies by such jazz-rock composers as Chick Corea, Herbie Hancock, the Brecker Brothers, and Spyro Gyra.

Guitarist Gábor Gadó followed with his Joy Ensemble from Budapest, who engaged the audience in a fantastic musical dialogue. Gadó was joined by Péter Dandó on electric bass and Elemér Balázs on drums in a repertoire of the trio's original compositions that showcased the guitarist's unique improvisations.

The musicians in the Joy Ensemble come from the young generation of Hungarian jazz artists, they play in the tradition of Jan Garbarek, Keith Jarrett, and Jack DeJohnette. Their original tunes can be heard in a recording of the 1984 Bratislava International Jazz Festival, where they shared billing with the Jack De Johnette Ensemble, and in regular concerts at Budapest's well-known jazz club, Things.

The Nagykanizsa Jazz Club carried on its Jazz Christmas program in mid-December, despite cold and foggy weather. The three- hour concert included the Hot Brass Band, Friends led by István Sinkovics, the Kanizsa Jazz Ensemble led by István Ámon, and solo performances by teachers from the local music school.

Chamber- like jazz meetings that combine literature, dance, and the arts have already been planned for each month in 1987.

They promise young and old alike a chance to enjoy visual and performance arts in the informal atmosphere of a coffee bar.

Jazz Forum 1987/1

Gadó Gábor

Horváth Péter

Nemzetközi jazzfesztiválok résztvevői

1973.

Ernst-Ludwig Petrowsky trió
Cellula Quintet + Laczó Deczi
Mal Waldron trió
Rákfogó együttese
Pege trió + Albert Mangelsdorff
Tomsits Quartet
Szakcsi-Kőszegi duó
Molnár Dixiland Band
Syrius együttes
Hulin trió
Erich Kleinschuster sextett

1975.

Garay Attila trió
Zoller Attila
Synopsis Band
Stúdió 11 + Kruza Richard
Deák Big Band + Jerzy Milian
Bergendy együttes
Debreceni Jazz Együttes
Kőszegi Rhythm-Brass Band
Szekszárdi Jazz Együttes
Prágai Jazz Q
Tomsits együttes
Tone Jansa-Ratko Divjak duó
Syrius együttes

1977.

Aera group
Horváth-Kun-Kiss trió
Opus X band
Jávori együttes
Syrius együttes
Laboratorium band
Vukán trió + Z. Namysłowski
Creatív Jazz Big Band
Hat szív együttes
Gonda János
Szakcsi-Babos duó
Prágai Big Band + Jiri Stivin
Pantha Rhei együttes
Pege egy. + Z. Namysłowski

1974.

Leszek Zadlo Quartet
Pege együttes + Bosko Petrovic
Hubert Katzenbeier
Csík Gusztáv együttes
Deseő Csaba együttes
Deák Big Band
Debreceni Jazz Együttes
Benkó Dixiland Band
Gallusz György triója
Hulin Quintet
Gonda János együttes
Apostol együttes

1976.

Mainstream band
Gładkowski-Zgraja duó
Brass Brew group
Laczó Deczi együttes
Deák Big Band + Tomasz Szukalsky
Pege Aladár egy. + Leo Wright
Vukán együttes + Simeon Sterev
Csík Gusztáv trió
Pleszkán trió
Szakcsi Lakatos Béla egy. + . Kósa Zsuzsa
Debreceni Jazz Együttes
Kisrákfogó egy. + Giovanni Lambizi
Bergendy együttes

1978.

Tomsits együttes
Vukán György egy. + Simeon Sterev
Regős Big Band
Rudolf Dašek
Lakatos Antal együttes
Neighbours group
Szakcsi Lakatos Béla együttes
Northern Light group
Combo FH. band
Füsti Balogh Gábor együttes
R. A. B band
Gallusz trió
Kőszegi trió + Teddy Wilson
Bosko Petrovic Band + Deseő Csaba
Pege Aladár-Walter Norris duó

1979.

Mannfred Schoof group
Csík Gusztáv-Tomy Moeckel duó
Deák Big Band
Dresch Mihály együttes
Szegedi Old Timer Band
Benkó Dixiland Band
Dés László együttes
Füsti-Lakatos duó
Socna Pot group
Simeon Sterev
Arzenál együttes
Novi Sad együttes
Jiri Stivin trió

1982.

Marius Pop együttes
Jávori együttes
Jávori egy. + George Haslam
Binder Károly együttes
Szabados György együttes
Hulin István együttes
Pege egy. D. Lockwood-Y. Seffer-
R. Batik - F. Osmec
Szabados György
Cony Bauer
Bacillus együttes
Beckett - Miller- Moholo trió
Philadelphia Jerry Ricks
Philippe Cailet trió
Sandra Wels
Michael Sagmeister trió
László Attila-Snétberger Ferenc
Tone Jansa együttes

1980.

Lembit Saarsalu együttes
Kovács Andor
Szabados György triója
Impuls Quartet
Veselin Nikolov együttes
Eddie Gomez-Jeremy Steig duó
Lakatos Antal egy. + Jack Gregg
Pege workshop (Bennie Bailey, Fritz Osmec,
Fritz Pauer, Pege Aladár)
Alberto Zuckerman-Berkes Balázs duó
Párizs Jazz Quartet (Reto Weber)

1984.

Cony Bauer
Binder duó
Joanne Braecken triója (Billy Hart
Joe Henderson, Buster Williams)
East együttes
P. Box együttes

1986.

Benkó Dixiland Band
Észt-magyar workshop
Philadelphia Jerry Ricks
Cecil Taylor
Tomasz Szukalsky együttes
Lakatos Antal együttes
Vasvári Pál együttes
Bosko Petrovic-Neven Frangés duó
Eberhard Weber
Budapest Big Band + Bontovics Kati

Syrius együttes

1991.

Gleisdorf Big Band
Babos trió + Agnetta Baumann
Gadó Gábor-Falk Willis-Vasvári Pál trió
Krzysztof Scierański trió
Tiborcz Iván Quartet
In Line + Mandel Róbert, Karl " Bummi " Fian
Vukán trió + Jukka Perko
Szakcsi Lakatos Róbert együttes

1993.

Pangea egy. + Bebo Baldan,
Theo Jörgensmann
Zágrábi Big Band + Szulák Andrea
Melissa Walker triója
Pege Aladár együttes
C. A. E. trió
Miklin trió
Szakcsi Lakatos Béla
Csík Gusztáv-Pege Aladár-
Alvin Queen trió
Gadó Gábor trió
Shabu-Shabu együttes
Juhász-Szöke duó

1995.

Gianni Lenoci trió
E. S. P. Group
C. A. E. trió + Art Farmer
Kruza Quartet
Tin-Tin Quartet
In Line + Krzesimir Debski
Jiri Stivin Quartet
Budapest Ragtime Band

1992.

Wee Dot Quartet,
Trio Midnight
Peter Mihelic trió
Pege Aladár egy. + Lee Harper
Rudi Berger Band
Shabu-Shabu Band
László Attila egy. + Tisza Bea
Tomsits együttes + Szulák Andrea
Bontovics Kati egy. + Gianni Basso
Binder együttes
Makuz (Szabados György nélkül)
Juhász-Tóth-Sramkó trió
Besenyő Blues Band

1994.

C. A. E. trió + Bontovics Kati
Pege Aladár Quartet
Don Cherry Quartet (NU NOW)
Molnár Dixiland Band
Török Ádám és a R. A. B. B.
Kőszegi Quintet
Gadó Gábor trió
In Line + Szakcsi Lakatos Béla
Bosko Petrovic és a B. P. All Stars

Az itt ismertetésre került résztvevők esetenként nem egyeznek meg a plakátokon, műsorfüzetekben és szóróanyagokon előre meghirdetettekkel, mivel a rendezők éltek a műsorváltoztatás jogával.

Performing celebrities from Alps-Adriatic Workshop

Austria:

Erich Kleinschuster
Gleisdorf Big Band
Dieter Glawischnig
Fritz Pauer
Fritz Osmec
Karl "Bumi" Fian
Rudi Berger
Adelhard Roidinger
Miklin trio

Germany:

Albert Mangelsdorff
Aera group
Manfred Schoof
Eberhard Weber
Michael Sagmeister trio
Cony Bauer
Theo Jörgensmann
Bebo Baldan

Hungary:

Hot Brass Band
Hota Jazz Quartet
Kanizsa Jazz Band
Masina Band
András Tiborcz
Ivan Tiborcz Quartet

Ex Yugoslavia states:

Bosko Petrovic Band
Zagreb Big Band
Ratko Divjak
Opus X Band
Miljenko Prohaska
Peter Mihelic trio
Socna Pot group
Tone Jansa
Primoz Grasic

Italy:

Giovanni Lambizzi
Silvio Donati
Giorgio Blasco
Ennio Guerrato
Roberto di Gioia
Gianni Basso

Switzerland:

Reto Weber
Tommy Moeckel
Brom Band

Utószó

E könyv alapjául szolgáló dokumentumokat a hetvenes évek elejétől gyűjtöm. Régi elképzelésem, hogy a kanizsai jazz-élet történéseit, benne a jazzklub történetét, a fesztiválok programjait, az itteni jazzegyüttesek működését egy kiadvány formájában kellene feldolgozni. A végső impulzust Simon Géza Gáborral, a Magyar Jazzkutatási Társaság elnökével folytatott beszélgetés és az általa kezdeményezett felkérés adta.

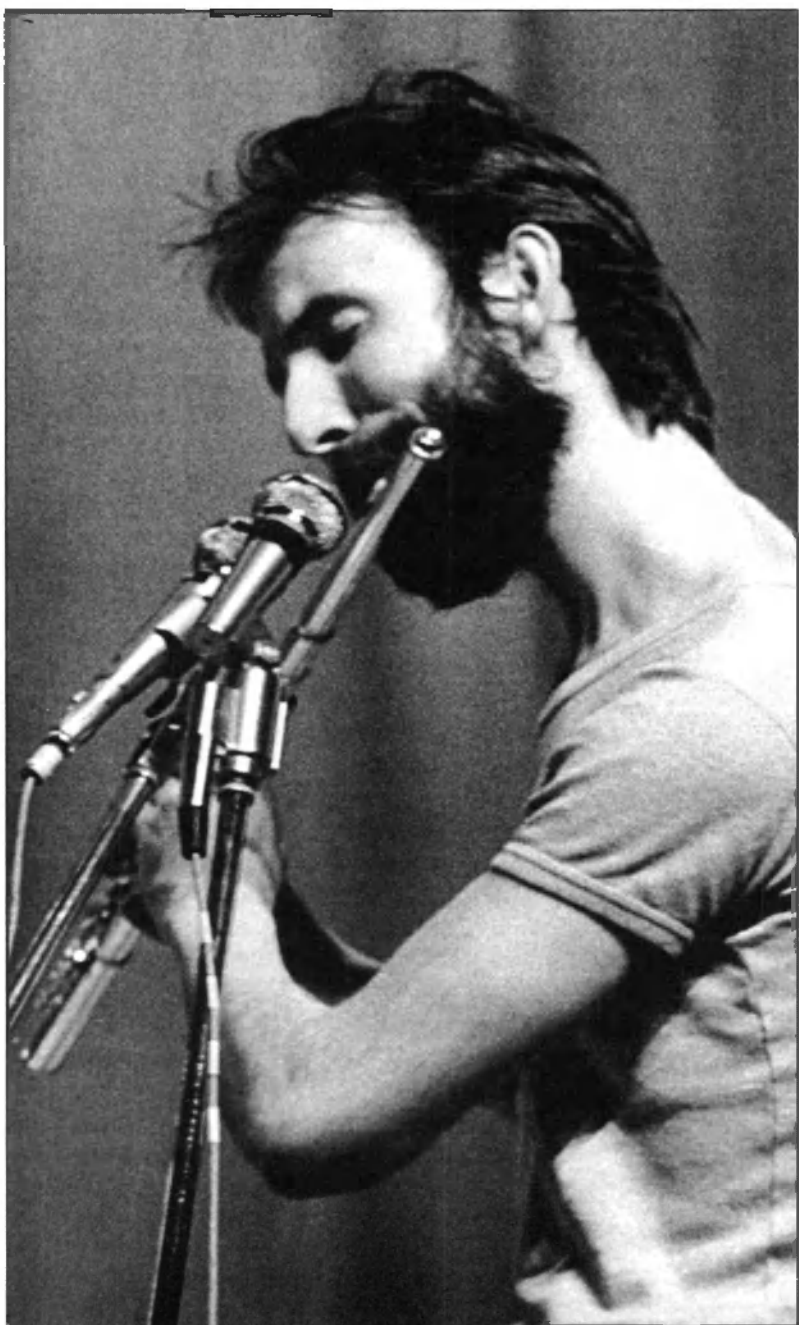
Elkezdtem hát feldolgozni a saját, és a másoktól kapott anyagokat. Az egykori jazzklubtagokkal folytatott beszélgetések során újabb adalékokkal gazdagodtak ismereteim. Könyvtártól múzeumig, pincéktől a poros padlásokig igyekeztem előkeresni régi programfüzeteket és korabeli fotókat. Arra gondoltam, hogy dokumentum-összeállítást készítek, s hogy ne legyen száraz és egysíkú, neves külföldi zenészekkel készített riportokkal egészítettem ki a kanizsai jazztörténetet, ügyelve arra, hogy ezen írásoknak legyen valamilyen kapcsolódási pontja Nagykanizsához vagy az itteni eseményekhez. Így kértem fel a Prágában élő Zdenka Soltiovát a Jiri Stivinről, Szlovéniából Kovács Tibort a Boško Petrovićről szóló interjú elkészítésére. Sokan megkérdeztek, miért tartom fontosnak a kanizsai jazz-sztori feldolgozását. Rövid választ nem tudtam adni. Mégis, ha összegezni kellene az általam legfontosabbnak tartott dolgokat, az alábbiakat mondanám:

A kanizsai jazzmozgalom bármilyen parányi része, de része volt a 60-as években beindult kulturális megújulásnak, a videótlan, erősen korlátozott lemezkiadási korszaknak. Az itteni fesztiválok és koncertek, a világhírű zenészek mellett, tág teret adtak a feltörekvő fiatal zenészek nyilvános bemutatkozására. Az sem mellékes, hogy az eddig eltelt időszakig, több mint huszonöt nemzet kiválóságai fordultak meg itt, és a nemzetközi fesztiválokkal Nagykanizsa örökre beírta nevét a hazai jazztörténelembe.

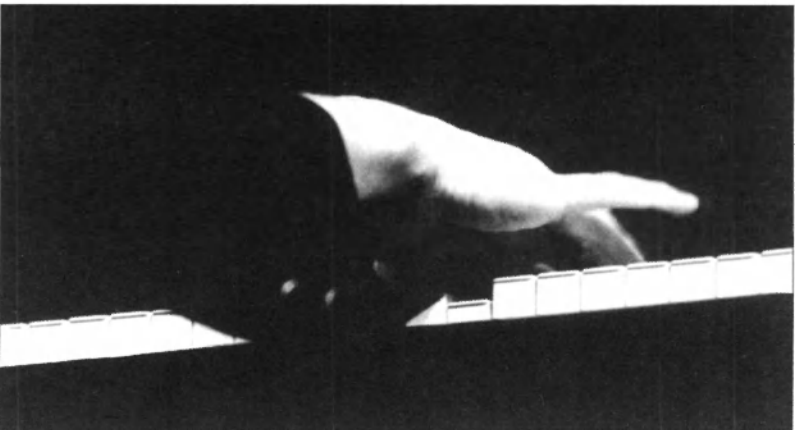
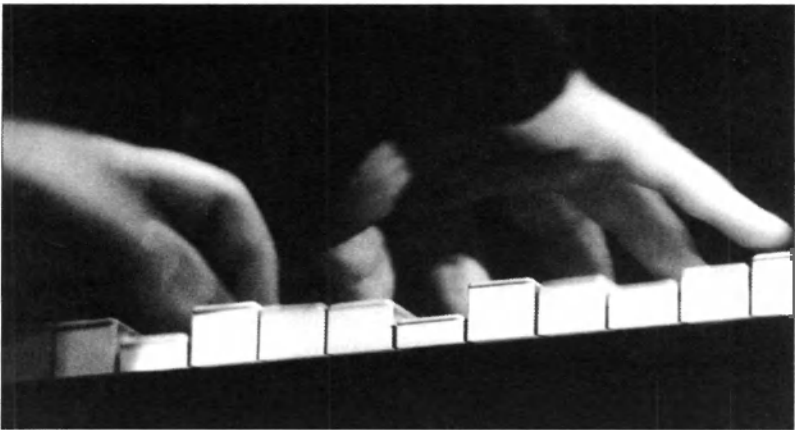
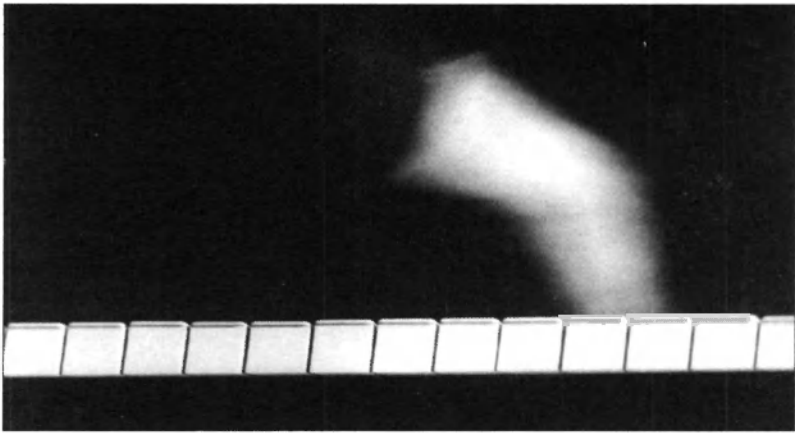
Botcsinálta dokumentátorként, a kanizsai jazz-élet napjainkig tartó korszakának bemutatására vállalkoztam, annak tudatában, hogy a jazz térhódítása tovább folytatódik. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a könyv anyagának lezárása után indul az első jazztábor, a Nagykanizsa közelében levő Cserfőn, és kialakult az idei Alpok-Adria Jazzfesztivál programja is. Nyilván ez a könyv szubjektív élményeken alapul. Mindenesetre társaim és én így láttuk, így éltük meg.

1996 augusztus

a szerkesztő

Horváth Kornél

Tartalomjegyzék

Előszó (Papp Ferenc)	7
Prepositions (Papp Ferenc)	8
Vorwort (Papp Ferenc)	10
Kanizsa Jazzklub	12
Free zene Nagykanizsán (Polai György)	17
Találkozások a kanizsai jazzközönsséggel (Simon Géza Gábor)	18
Nemzetközi jazzfesztiválok Nagykanizsán	21
Nagykanizsa '82	40
Jazzkoncertek (1989-1996)	48
Kanizsa Jazz Együttes	52
Hot Brass Band	56
Tiborcz András	61
Tiborcz Iván	64
Szekszárdiak Kanizsán	68
Beszélgetés Süle László zongoraművésszel	70
Villáminterjú Boško Petrović-csal (Kovács Tibor)	76
Beszélgetés Jiří Stivinnel (Zdenka Soltiova)	78
Válogatás az International Jazz Forum cikkeiből (Gelencsér Gábor, Devecseri István)	83
Nemzetközi jazzfesztiválok résztvevői	96
Performing celebrities from Alps-Adriatic Workshop	99
Utószó	100

A könyv megjelenését segítették :

Balogh József, dr. Beke Árpád,
Buzek Dénes †, Buzek Eleonóra,
Devecseri István, Erdei András,
Horváth Krisztina, Horváth László,
Kamenár Géza, Kém Sándor,
Korpavári Attila, Kotnyek István,
Krémer József, Ludvig Viktor,
Ludvig Zoltán, Zalavári Gyula,
Marosi Attila, Simon Géza Gábor.

Pál Ervin (Schwabisch Gmünd),
Tiborcz András (Berlin),
Solti Károly, Solti Zdena (Prága),
Süle László (Helsinki),
Kovács Tibor (Szlovénia).

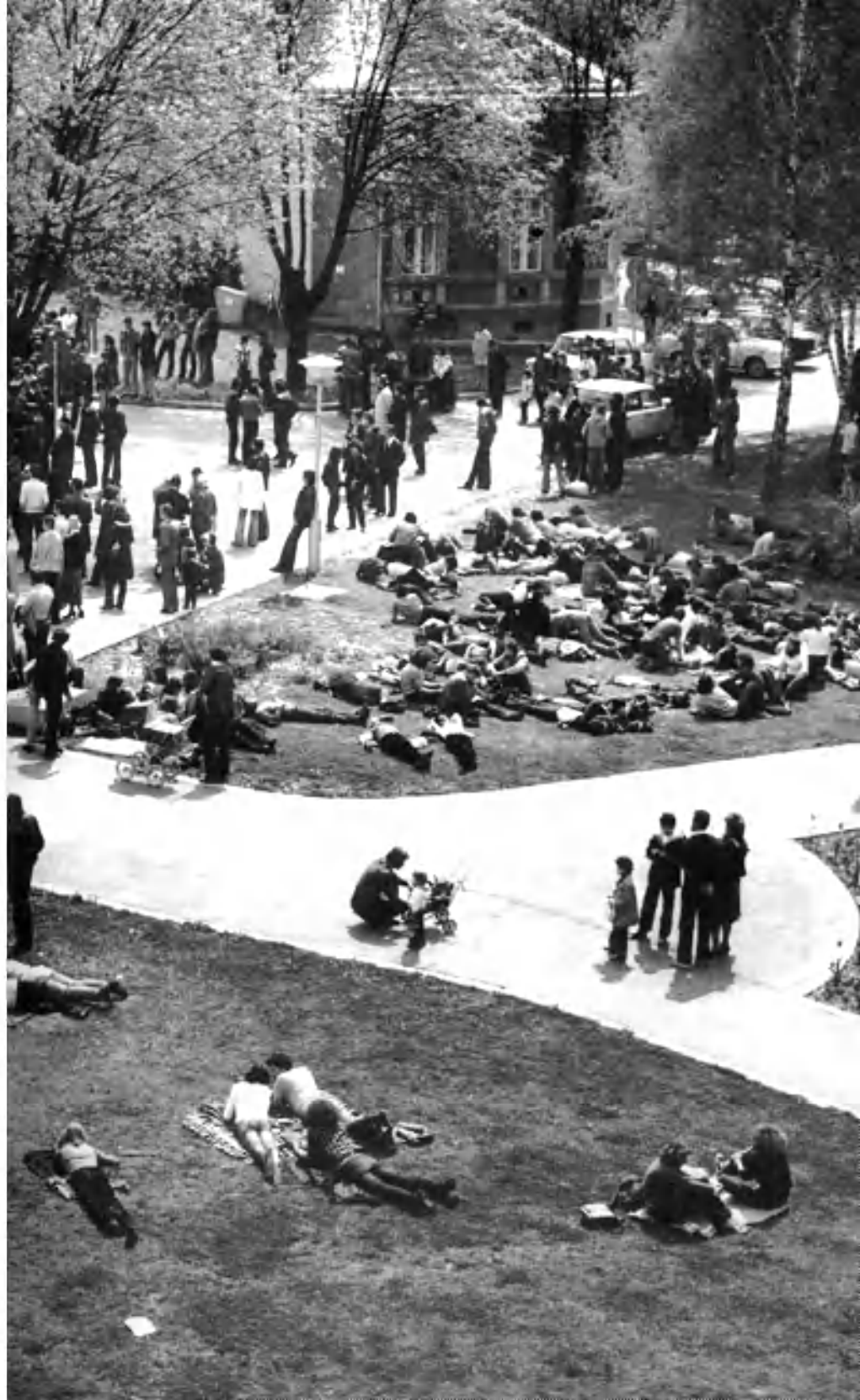
Fő támogató:

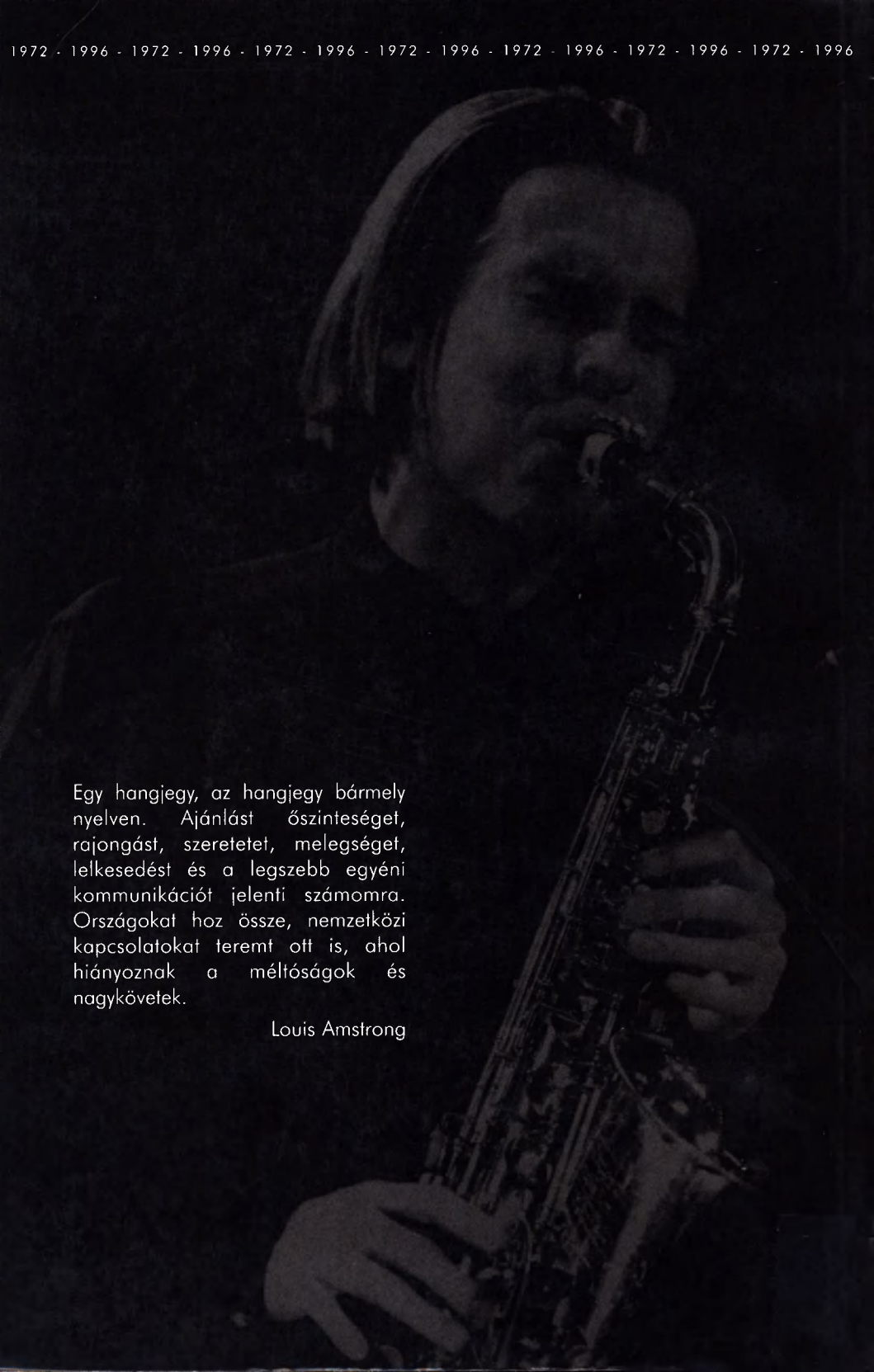
Nagykanizsa Megyei Jogú Város Önkormányzata

Köszönetem fejezem ki azoknak, akik támogatása hiányában
nem jöhetett volna létre ez a kiadvány:

Auto-Kanizsa Kft.,
Centrál Kft.,
CWG Hungary Kft.,
Hevesi Sándor Művelődési Központ,
Kanizsa Dél-Zalai Hetilap,
Kanizsa Trend Kft.,
Liberális Kanizsáért Alapítvány,
Magyar Jazz Kutatási Társaság,
MOL Rt. Üdültetési és Szállodai Iroda,
NSR Kft.,
Pillér-I Kft.,
Sie Net Kft. Nagykanizsa,
Zala Megye Önkormányzati Közgyűlés.

Egy hangjegy, az hangjegy bármely nyelven. Ajánlást őszinteséget, rajongást, szeretetet, melegséget, lelkesedést és a legszebb egyéni kommunikációt jelenti számomra. Országokat hoz össze, nemzetközi kapcsolatokat teremt ott is, ahol hiányoznak a méltóságok és nagykövetek.

Louis Armstrong